

2638.

6063

N i o b e
H. ja E. Paulton

Easttähwa Museümlle

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

Van 284

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

N I O B E.

Harry Paulton'i ja E.A.Paulton'i
järelle O.Blumenthal.

Tõlkinud: A.Simm.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

45403

Wanemuise näitelawa

Mai kuul 1918.

O s a l i s e d :

Peter Dunn, kinnituseseltsi direktor.
Caroline Dunn, tema abikaasa.
Helene Griffin) selle
Hetty Griffin) õed.
Cornelius Griffin, selle wend.
Lord Hamilton Tomkins.
Peter Siloks.
Beatrice, tema tütar.
Magda Mifton, kodukooliõpetaja.
Philipp Innings:
Molly, toatüdruk.
Niobe, kuju.

I. WAATUS.

Saal Dunn'i juures. Pahemat kätt suur aken välja uulitsa poole. Keskel eesriidega poognaavaus, mis koridori pääle wiib. Koridoris pahemal pool väike trepp kune astnega, mis ülemistesse eluruumidesse wiib, paremat kätt poognaavausest on neljalaiuga Jaapani seinawari üles seatud, mis Niobe kuju kästikombel piirab. Üks üks paremalt poolt wiib söögituppa. Aeg: umbes kell seitse õhtu. Amarus.

1. etteaste.

Hetty. Helene. Caroline. Beatrice.

Siis Molly.

Caroline ja Beatrice (waatawad keskel laua juures albumid ja piltisid).

Hetty (klaweri juures mängib "Neitsi palwet").

Helene (läheb pärast eesriide kerkimist kamina juurest keskele ja saab Molly'ga kokku, kes kandikuga ja kahe theetassiga söögitoast tuleb. Helene wõtab ühe tassi ja jääb keskele seisma, oma theed rüüpi-des).

Molly (läheb laua juurde ja annab teise tassi theed Carolinele).

Caroline (Beatrice poole pöördes). Teie ei taha siis toesti mitte theed?

Beatrice (raputab peäd).

Helene (Mollyle). Tuli, Molly.

Molly (paneb kandiku käest ära ja kohendab tuld).

Caroline (paneb oma thee puutumata lauale).

Hetty (klaweri mängimist jättes). Uskunata! Näüd mängin ma täna õhtu seda "Neitsi palwet" juba teist korda!

Helene. Sa saad seda "Neitsi palwet" iga hommiku ja iga õhtu kaks korda mängima, kuni sa seda täiesti oskad.

Molly (wõtab kandiku laua päält ja tuleb

keskele Helene juurde). Kunas pean ma
woorimehe teatrisse soitmiseks tellima?
Helene. Wiis minutit enne kaheksat. (Paneb
oma tassi kandiku pääle).

Molly. Wäga hää, armuline preili. (Ära).

Helene. Meie jõuame siis weel teatrisse, en-
ne kui eesriie üles läheb.

Hetty. See ei ole aga sugugi poenike komme,
nii wara tulla, et tükki ei sega, kui oma
koha pääle mindakse. (Räägib ja nängib
ühtlasi).

Helene (wähe ettepoole tulles). Beatrice,
teie tunnete oneti seda tükki, mis me
täna waadata tahame. Ega see oneti kaht-
lase sisuga ei ole? Hetty! Wõta jalad pe-
dali päält ära! Ei kuule oma enese sõna-
gi!

Hetty (kargab üles, paneb kloweri kinni ja
pöörab ennast ära).

Helene. Ma arwan ainult, muidu ei wõiks meie
noort tütarlast nagu Hetty mitte kaasa
wõtta!

Hetty. Mis sa sääl ütled: Hettyt mitte kaasa
wõtta?

Beatrice. Ära kohku, armsam. Minu papa armas-
tab sind nii wäga, et ta ilma sinuta
mitte ei läheks.

Helene. Härra Siloks on üks neist wähestest
neestest, kes lastega oskawad ümber käia.

Hetty. Mina ei ole enam laps! Ma olen juba
kuusteistkümmend aastat wana! Ma tahak-
sin, et sa mind mitte alati lapseks ei
nimetaks. Mina olen noor dame. Kahju, et
härra Siloks mitte lõunaks ei saanud
tulla.

Beatrice. Papal oli ka wäga kahju, aga ta
lubas kindlasti, meid teatrisse saata.

Carol. See on mulle wäga armas. Cornelius ei
ole just mitte kõige lõbusan saatja.

Beatrice. Aga ta on oneti nii tähelepanelik!

Helene. Teie ei leiaks seda mitte, kui teie
tema öde oleksite. Ta on meie wastu wäga
hoolimata.

Hetty. See on tema poolt päris õige! Ta on parem oma jumaldatud pruudi juures. (Silitab Beatricet).

Beatrice. Ah, nii kaugel meie weel ei ole. Kui papa nõuus ei ole - ja ma kardan, ma kardan... ta tahab enne tema iseloomu katsuda!

Hetty. Et isad seda moodu jätta ei wõi, ennast niisugustesse asjadesse segada!

Helene. Hetty! - Sa näed, kui tarwilik ma siin majas olen, selle wäikese kasvatamiseks... Minu õemehel ei ole kahjuks selleks aega...

Beatrice. Mister Dunn'il on tõesti palju tegemist oma äriasjadega... Kui kinnitusekseltsi direktor.

Caroline. Kui ta oma muresid vähemalt mitte koju kaasa ei tooks! Aga ta on hiljuti oma enese wastutuse pääle ühe wanaaegse kuju ära kinnitanud ja ilma rikketa hoidmise kohta paberi wälja andnud - ma usun, hiiglasuure summa eest. Ja siis seadis ta selle siia meie tuppa. Üles - sinna seinawarju taha - ja wälwab selle järcele mure ja kartusega... Päewal ja õösel ei ole tal muud mõtet. Ja, mõnest ajast saadik räägib ta isegi unes.

Hetty. See on ka ainuke aeg, kus sa teda kõnelda lased!

Beatrice. Ja mis kuju see on?

Helene. Niobe lacrymans - nutja Niobe.

Beatrice (seinawarju poole minnes). Ma tahaksin teda õige näha.

Helene (wahela astudes). Mitte, nii kaua kui Hetty toas on.

(Kõlistatakse).

Molly (läheb paremalt poolt pahemale poole üle näitelawa).

Hetty. Mina olen teda juba ammugi näinud! Ja mis pärast ka mitte? Ta on ju päris wiisakalt riides. Ainult kael, olad ja käewarred on paljad, aga ammugi mitte niipalju kui mõnel damel ballikleidis.

Helene. Laps on nii kasvatamata...

2. etteaste.

Endised. Siloks.

Siloks (pahemalt poolt keskelt, uks loodakse kinni).

Molly (läheb jälle üle näitelawa paremale poole tagasi).

Siloks. Siin ma olen! Kell seitse kolmkümmend... Punkt sekundi päält. Kuidas mister Dunn'i ja väikeste käs! käib? Minu armsate inglite Berty ja Nelly käs!

Helene. Nad on lastetoas, nad ei tohi mitte saali tulla.

Hetty (läheb Siloksi juurde). Ilus, et te wiimaks siin olete!

3. etteaste

Endised. Dunn. Cornelius.

Dunn ja Cornelius (paremalt poolt söögi-
tsasi).

Dunn. Tere õhtust, Siloks! (Raputab tema kätt).
Kahju, et teie lõunaks ei olnud.

Cornelius (Beatrice poole minnes). Minu armas Bea.

Siloks. Käs tulete ühes meiega teatrisse?

Dunn. Mina? Ei! Mina ei lahku oma kuju juurest.

Helene. Armas õemees, kui te meie äraolekul lapsi näha soovite, siis minge nende juurde üles lastetuppa. Siia alla tulla nad ei tohi.

Hetty. Kunas tuleb siis õieti see uus koolipreili?

Dunn. Ma usun, ta on juba tee pääl. Siin on tema kiri. Ta võib wast veel täna siia jõuda.

Helene (läheb lüües pahemale poole). Ja, mispärasest te seda meile ei teatanud?

Dunn. Teil oleks seda ainult minu käest tarvis pärida olnud. Päälegi on see minu laste koolipreili - ja minu lapsed -

Helene. Palun waga! Et ma ise mitte abielus

ei ole -

Dunn. Kahjuks!

Helene. Siis on see minu kohus, minu õe õnne eest hoolitseda.

Dunn. Ja, ja! Teie mängite siin majas saastust. - Seda me teame ju! - Kahjuks puudub teil tähtis saatuse omadus - teie ei ole mitte nägenata!

Caroline. Ma loodan, uus koolipreili saab laste vastu hää olema!

Dunn. Usalda mind! Ta saab sulle meeldima.

(Maesterahvad taganevad kõik keskele)

Siloks (tuleb ettepoole). Toesti kahju, et teie mitte kaasa ei tule, Dunn. Teie peaksite ometi veel...

Dunn (Siloks'ile). Võinata! Lord Tomkins tahab siia tulla, et oma Niobet waadata.

Siloks. Oigust! Ma lugesin ajalehest, et see kuulub nutja Niobe Bernoldi kogust peab olema. On see nõnda?

Dunn. Meie kinnitasime ta kümnetuhande naela sterlingi eest. Lord Tomkinsi uus loss Henley's ei ole veel valmis, ja mina ei julgenud mitte kuhu magasinisse panna lasta. Aga mul ei ole seitsaadiki ühtegi rahulikku silmapilku enam. Kui Niobega midagi juhtub... ma usun, ma jään nukraks.

(Maesterahvad tulevad ettepoole).

Hetty. Aga meie peaksime nüüd oma mantlid selga tõmbama, puudub veel ainult weerand tundi kaheksaks. Tulge! (Laheb paremale poole).

Siloks. Tulge, Dunn, meie aitame daamesid.

Dunn. Kui sa lubad, Caroline...

Hetty (Beatricele ja Corneliusele). Ja mis te mulle nüüd annate, kui ma teid üksi jätan? Aga pea ennast wiisakalt illewal, Cornel! (Keskelt ära trepist üles).

4. etteaste.

Cornelius. Beatrice.

Cornelius. Nüüd võin ma wiimaks ometi sinu otsaesist suudelda... Minu ilus Bea! Minu

armas pruut!

Beatrice. Mis sul täna õieti on, Cornel? Sa oled minu meelest nii murelik.

Cornel. See on mingisugune äraseletamata kartus, et meie ühendus viimasel silmapilgul katki minna võiks!

Beatr. Kas sa nii kartlik peaksid olema, kui sinu ninewik laitmata oleks?

Cornel. (mures). Laitmata... Kas sa tõesti võiksid soovida, Bea, et mina niisugune salakõli oleksin olnud?... Aga kui mul ka üks wõi teine hull temp kahetseda on, ja minu süda mitte alati ilma ametita ei olnud... Kas tead, Bea, kuidas püttsepad teewad, et weiniwaadi suurust ära määrata? Nad täidawad waadi enne weega, et ära mõõta, kuipalju päris weini pärast sinna sisse mahub. - Näed sa, Bea, nõnda teeb elu meeste südametega. Ta täidab nad enne kõiksugu wale unistustega, ainult et kindlaks teha, kuipalju tõsist armastust sinna sisse mahub. - Siis usu mind ometi, Beatrice! Siis usu mind ometi!

Beatr. Ja kui sind nõnda kuulda!...
(kõlistatakse).

5. etteaste.

Endised. Hetty. Pärast Innings.

Hetty (tuleb trepist alla tagaseinas). Sinu sober Philipp Innings tuleb. (Jookseb pahemale poole wälja ust awama).

Cornel. (korwale). Jumalale tänu! (Touseb üles). Wiimaks ometi...

Innings ja Hetty (pahemalt poolt; uks löödakse kinni).

Cornel. Kuidas käsi käib, Philipp?

Beatr. Meie läheme kahjuks praegu ära.

Cornel. Teie ei wõi minutitgi kaotada. (Ulatab Beatricele mantli ümber). Caroline ja Helene on juba all. Woorimees on ukse ees. Siis nägemiseni! (Saadab tüdrukud tagapoole, tuleb siis Innings'i juurde tagasi, kes pahemale poole on läinud).

Ja nüüd räägi! Ma ootasin sind juba eila.
Mis sul mulle ütelda on?

Jnnings. Ma läksin Cambridge, nagu sa tead.

Cornel. Ja nagu ma näen, oled sa tagasi tul-
nud. Ruttu, ruttu, kas sa midagi teada
said?

Jnnings. Ma leidsin, et Ethel Mifton, sinu
endine kallike...

Cornel. Ah, see on hää!

Jnnings (edasi jätkates). Lase mind ometi
lõpuni rääkida. Ma leidsin, et Ethel Mif-
ton mitte enam sääl ei olnud.

Cornel. Sa ei leidnud teda mitte?

Jnnings. Mitte tema jälgegi. Ta on ära.

Cornel. Siis tekkib ta välja, kui seda kõige
vähem ootad! Nõnda tegi ta alati! See on-
neõngitseja, kellele mina ühel mõtlemata
tunnil oma armastust avaldasin... ja pea-
aegu teda ära võtta lubasin... Ja just
nüüd, kus minu abielusseastumine Bea'ga
igapäew kindlaks peab saama... Kui tema
viimasel silmapilgul sinna wahetele as-
tuks... Kas sa siis mitte midagi tema
kohta teada ei saanud?

Jnnings. Ma sain ainult teada, et Ethelil üks
õde on, kes kodukooliõpetaja on. Kas sa
teadsid, et Ethelil õde on? Keegi Miss
Magda Mifton?

Cornel. Ja.

Jnnings. Mul läks korda õe adressi teada
saada, aga ta oli parajasti Cambridge'ist
lahkunud, et Londonisse minna!

Cornel. Mis ta siis siit tahab?

Jnnings. Sind üles otsida.

Cornel. Mind...? Aga ta ei tea ju minu nimegi.

Jnnings. Ta tahab seda noest üles otsida, kes
tema õde on lubanud ära võtta.

Cornel. Londonis! Niisama hästi võiks ta nõe-
la heina hunikus otsida. Armas poiss, nüüd
tõmban ma kergemalt hinge! Nüüd olen ma
üsna julge!

(Kõlistatakse).

Molly (tuleb keskelt paremalt poolt ja läheb

pahemale poole). Lord Tomkins.
Cornel. Juhatage ta minu õemehe juurde.
Molly (ära).

Cornel. (läheb paremale poole ukse juurde).
 Peter, lord Tomkins on siin. - Ma lähen
 teatrisse, Philipp... Mõte selle õe pääle,
 kes Londonisse tuleb, selle miss Mitton'i
 pääle, teeb mind aga siisgi närwiliseks,
 ma pean terve öhtu selle pääle mõtlema.
 (Keskelt Jnnings'iga ära).

6. etteaste

Dunn. Tomkins paremalt poolt. Pärast
Molly.

Tomkins. Kuidas pean ma teid tänama, härra
 Dunn, selle hoole eest, mis te minu Niobe
 le osaks saada lasete? Teie mõtlesite
 kuidugi nende aastasadade pääle, mis sel-
 le kaju kunstitaiuse alls on hoidnud, ja
 orn hool täidab teie südant -

Dunn. Mitte põrnugi! Ma mõtlesin ainult selle
 kahju pääle, mis selts kannaks, kui ta
 puruks läheks.

Tomkins. O! Kui teie teda tema terwes kunsti-
 wäärtuses hindaksite!

Dunn. Seda olen ma teinud, Ja päälegi kümne-
 tuhanda naela pääle.

Tomkins. Ah, Dunn, kujuraiumise kunst on sur-
 nud!

Dunn. Rahustage ennast, mylord, küll ta juba
 jälle elawaks saab.

Tomkins. Mina ihkan wana aja järele. Kui ma
 ometi Homeri ajal oleksin woinud elada!

Dunn. Ei ole minu mõte. Mina ei saa omale elu
 ilma salongwagunita, aurulaewata ja odawa
 postita ette kujutada. Mina toetan igat
 uuendust, sammun ajawainuga edasi ja la-
 sen nüüd isegi elektriwalguse uulitsalt
 majasse juhtida.

Tomkins. Mina põlgan seda heledat walgust.
 Mina pööraksin parem wana roomlaste tõr-
 walontide juurde tagasi. Aga kuhu te minu
 jumaliku Niobe olete pannud?

Dunn. Sinna seinawarju taha. Minu naesterahwaste pärast. - ehk ta küll õieti päris wiisakas on. Ainult ühe külje päält on rüüd wähe lõhki ja muist põlwe paljas.

Tomkins. Klassiline põlw, millega ühtegi praeguste naeste põlwe worrelda ei saa. O, laske waadata, Dunn... ainult üks pilk...

Dunn. Aga hää meelega. See on teie oma. (Tõukab seinawarju kõrwale ja teeb Niobe kuju wabaks).

Tomkins. Missugused imeilusad wormid! Missugune auuline seisak!

Dunn. Mis ta õieti teeb?

Tomkins. Ta nutab. Ta nuttis ikka. Kas teie siis Niobe lugu ei tunne? Jumalad, kes tema alatistest pisaratest tüdinesiwad, muutsiwad ta kiwiks. Aga ka eluta kiwist woolasiwad weel tema pisarad!

Dunn. Aga mispärast ta siis õieti nutab? Kas keegi talle midagi on teinud?

Tomkins. Kas keegi Niobele midagi teinud?
Dunn. teie olete metslane. Kui imetaoliselt see nina wälja raiutud on. Ja see öla!

Dunn. Ja öla on ilus.

Tomkins. Ja kas teate, mis sellele kujule weel iseäranis wäärtust ja nõidust annab? Üks kaunis muinasjutt on romantilise läike selle kunstikuju ümber kudunud. Wana jutt käib ringi, et see ülepää mitte kujuraiumise kunsti töö ei ole ja et üksgi surelik käsi seda loonud ei ole, waid et see kiwiks saanud Niobe ise on, nagu ta jumalate wiha läbi selleks muudetud. Ja Niobe ise pidawat ta olema, kes selle kiwise kätte all kolm aastatuhat tarretuses liikumata warjatud on. Ja kui üks wõim leiduks, et kiwi eluks muuta, nagu ükskord Greeka jumalad elu kiwiks muutsiwad, siis tõuseks selle plastilise kätte seest Thebä kuninganna jälle üles nagu marmorist kirstu seest.

Dunn. Ja niisuguseid tõndilugusid usute teie?

Tomkins. Aga ei... Ma jutustan teile ainult, missugune luuleline muinasjutt sellele kujule veel iseäralist ilu annab. Aga mis see siis on? Mis traadid need seal siis jala ümber on mässitud?

Molly (mööda minnes). Palun, ärge neid puutuge. Insener ütles, traatidega pidawat ettewaatlik olema. Neil on elekter sees.

Dunn. Kas siis ühendus uulitsaga juba korras on?

Molly. Ja, armuline härra. Aga tal ei olnud täna enam aega pörandat üles kiskuda ja traatisid sinna sisse panna. Siis mõhkis ta nad kuju jala ümber, sest et nad seal kellelegi ette ei puutu.

Dunn. Pagana pihta, kes teile luba andis kuju puutada? Kas teie ei tea, et ma kõvasti ära keelanud olen kuju puutada? (Paneb seinawarju jälle kuju ümber).

Molly (ära).

Tomkins. Sarwik wõtku teie uue aja sisse-seadeid! Attikas saiwad nad ilma elektri-walguseta üsna hästi läbi. Kui traadid oleksiwad kuumaks läinud! Kui minu Niobe wäiksenagi tulehaawa oleks saanud!... Ja, teie ei wõi küll sellest aru saada, armas Dunn, see armastus marmorikuju vastu! Aga wast olengi ma oma armastusele eluta iluduste vastu selle eest tänu wõlgu, et mind elawad iludused ialgi lõa otsas wedada ei ole saanud. Maesterahwas, kes mitte marmorist ei ole ja mitte enne Kristuse sündimist ilma loodud, ei suuda mind huwitada. Mina olen sellepärast kuni tänapäewani poissmeheks jäänud ja mina ei wõta ialgi naist.

Dunn (kaheldes). Mitte ialgi? - Minu armas lord Tomkins, üksigi ininene ei tea, millega ta oma kõhu ära rikub. Aga ühel päewal rikub ta selle ometi ära.

Molly (lambiga). Praegu toodi üks reisikorw miss Miftoni jaoks.

Dunn. Ah! Koolipreili reisikorw. Ta ütles, ta

saadab ta ette. Laske ta sisse tuua.

Molly. Ja, armuline härra! (Tahab lampi põlema pöörata).

Dunn. Jätke seda, Molly. Ma pööran tule ise suureks, kui vaja on. Ma istun hää neelega pimedas.

Molly (ära).

Dunn. Miks teil nii rutt on, mylord?

Tomkins. Ma pean Kensingtoni muuseumisse minema. Ühele õpetatud istumisele. Ja veel kord. Walwake minu Niobet! (Ära).

Molly (tuleb paremalt poolt keskelt ja saadab Tomkins'i välja. Ükse liikumist on kuulda. Molly tuleb tagasi ja läheb paremale poole ära, kui ta reisikorvi tuppa on pannud).

7. etteaste.

Dunn. Pärast Niobe.

Dunn (kuju ees). See oleks ilus temp olnud kinnituseseltsile, kui see lollpää oma pagana traatidega kujule wiga oleks teinud. (Salajane muusika). Ma muretsen homme ühe raudse wöö ja luku ja panen seinawarju nagu kasti kuju ümber kinni. Loode-tawasti ei tee elektriwägi marmorile wiga. Aga see on niisugune saladusline jõud, - ei wõi kunagi teada, mis imesid ta teeb... (Elektriwalgus läbi akna walgustab poolt näitelawa. Pimedas jaos istub Dunn laua juures). Siin ämarikus tahan ma natuke järele mõelda, natuke puhata. (Heidab ottomane pääle). Ah, see on hää... (Tukkuma jäädes). Need mured...

Niobe... Lord Tomkins... Ah, Niobe...

(Pilweloor langeb ja tõuseb lühikese aja pärast jälle üles. Tekkib waheaeg, mida melodiline adagio täidab, mis häkitselt järsu fortissimo'ga katkeb).

Niobe (sirutab käed välja, lükkab warju kõrwale ja liigutab ennast nagu ära, kui ta praegu üles).

Dunn (üles kohkudes). Mis see on?

Niobe. Mis valu tundmus minu jalas! Appi!

See põletab!... Amphion! Appi! Appi!

Dunn. Kas ma ünd näen - wõi olen ma ülewal-?

Ja, jumala pärast, see on ju minu kuju?

Niobe. Kui tule wool mu liikmist läbi liigub.

Dunn. Ja räägib - ta liigutab ennast -

Niobe. Mu meelest nagu oleks wõõras wõim

Kui wälgu kiir mind sala puudutand -

Dunn(kohkudes). Siin ei ole õige lugu! Toal

peab kahekordne põrand olema!

Niobe(edasi rääkides).

Ja uued eluleegid lõkendawad.

Dunn. Wälgu kiir? - Eluleegid? - Lõkendawad?

- Ah, nüüd saan ma aru! - Elektri traadid, mis tal ümber jala oliwad mässitud -

elektri woolu jõud on ta elawaks teinud.

Marmorist Niobe wotsin ma hoidmiseks ja

elaw Niobe on tema asemele astunud. -

Ma olen kadunud!

Niobe(on nüüd aluse päält naha tulnud ja sirutab ennast, nagu ärkaks ta noidusest, liigutustes ja rääkimises ikka täis paradistlist auulust ja wallatult kange-

lasetooni järele aimates).

Kes oled sina, weider ilmalaps?

Mis iselaadi riideid kannad sa?

Dunn. Mina? Lubage... Teie kannate iselaadi

riideid! See on üsna harilik shewiotist

ülikond.

Niobe. Kas sina oled ori selles majas?

Dunn. Ja... See tähendab, ei... (Kõrwale). Tal

ei ole ometi waja kohe teada saada, kuidas

minu wahakord naesega on!

Niobe. Siis oled sa siin lossis peremees?

Dunn. Härra ja peremees... (Kõrwale) niikaua

kui minu naeseode mitte kodus ei ole.

Niobe. Siis kutsu naesterahwad kohe siia,

Et nad mind salwiwad ja pesewad.

Dunn. Ka seda weel... Ei ole ühtegi kahtlust,

ta elab!... Elektri mõju! Ja kui ma mõt-

len, mis lord Tomkins nulle ütles! Ainult

marmorist naesed pakuwad talle huwitust!

Elawatest Niobedest ei pea ta lugu...

Niobe (ringi waadates).

Kui imelikult terve ruum on seatud!

See pole mitte minu Thebä loss...

Kus on Amphion...vii mind tema

juurde...

Et teda näha saaks ja terwitada.

Dunn. Wabandage, armuline proua, teie ei pais-

ta aimugi olewat, mis teiega juhtunud on.

Lubage teile alandlikult seletada, et

teie juba kolmtuhat aastat surnud olete!

See ei ole mitte teie loss, vaid minu

oma. Meie elane aastal tuhat kaheksasada

üheksakümend viis pärast Kristuse sün-

dimist ja väiksed lood Thebä kohalikust

ajaraamatust, mille pääle teie tähendate,

on sel ajal juhtunud, kus teie veel mitte

waewaks ei wõtnud oma surelikku liha

marmoriks muuta. Kiwis olen ma teid küm-

netuhande naela eest kinnitanud, elawalt

ei ole te mulle mitte ühte shillingitgi

wäärt...Tehke siis mulle seda häd-

meelt, armuline proua! Astuge jälle aluse

pääle üles ja ajage inimese tegumood

jälle maha!

Niobe. Suur imestus mul köidab kinni keele,

Ja tumedaks jääb mulle sinu kõne.

Ei ole Thebä see? Ei minu loss?

O Zeus! Ei aru saa, ma muutun kiwiks.

Dunn. Ah, kui ta ometi sõna peaks!

Niobe. ...Ja ometi! Üks mälestuse kiir!

Mind päikse jumala poolt tabas wiha..

O Artemis, see salakawal

Mul laskis osaks saada rasket walu,

Ning wiimaks kuiwas minu eluhallik!

Ja jumalate arm mind kiwiks muutis...

O, minu walurikas elukäik!

(Langeb plastilises poses maha, käewart

reisikorwi pääle toetades nagu mõne

samba pääle).

Dunn. Nüüd hakkab ta jälle nutma...Ja mina

ei wõi ühtegi naesterahwast nutmas nä-

ha...Koguge ennast ometi...Niobe...Arm-

line proua...nu ja, teie olite kiwiks

muutunud. Aga nüüd olete teie ometi jälle tagasi muudetud. Nüüd on ju kõik jälle häa. Mis te siis nutate?

Niobe. O, isand, mind on kerge liigutada.

Dunn. Kerge liigutada? - Ma tänan! Kaheksa meest läks mulle waja, et teid üles kanda.

Niobe. Kui kaua kadund on mul päikse walgus?

Dunn. Noh, danede wanadust ei tohi mitte nii karwapäält järele arwata. Aga oma kolmetuhandaastast sündimispäewa wõite küll warsti pühitseda.

Niobe. Kolmtuhat aastat - kaunis wanadus!

Dunn. Noh, troostige ennast! Seda ei ole teie näost tõesti mitte näha.

Niobe. Kas Phöbusel nüüd wiha waigistud?

Dunn. Sellepöolest woin ma teid täiesti rahustada. Phöbus ei kõwerda teil juuksekarwagi enam. See on ametist ära.

Niobe. Noh siis! Ma kuulan jumalate nõuu.

Uut elu andsid mull - siis wõta mind Nüüd omaks minu armastusega.

Dunn. Noh, see puudus veel.

Niobe. Su kuju pole just küll meelitaw...

Dunn. See ei ole ometi mitte minu süüd!

Niobe. (pääs tagasi paenutades ja teda silmitsedes).

Su madal ots siin räägib halwast ihast.

Dunn. Lubage!

Niobe. Ja silmadest ei paista kõrge waim.

Dunn. See on ju õige meelitaw tunnistus.

Niobe. Kuid huultest ümber mängib lahke hädus...

Ma tingima ei hakka, wõta mind!

(Laseb ennast tema najale).

Dunn. Ah, ma pean küll väga paluma! Ma ei ole enam waba, armuline proua... Meie ei ela siin mitte mormonlaste hulgas.

Niobe. O, wäiksed mured torju eemale!

(Laotab käed laiali).

Dunn. (tema poolt ära pöördes). Seda on kerge ütelda. Mul on naene!

Niobe. Sa oled isand - aja tema ära.

Dunn (karjudes). On teil aimu...! Nagu minu naene ennast nõnda ära ajada laseks!

Pääle selle on mul veel naeseode...

Niobe. Kui pahandab sind - müü ta ära orjaks.

Dunn. Seda ei osta keegi!... Päälegi on orjus armu ära kaotatud. Nõnda siis, armuline proua, mõtelge ometi...

Niobe. Ma mõtlen ainult, et mind nõiawäed

On pikast unest üles äratand...

Mul pole enam tütreid ega meest.

Sa oled minu wiinne sõber ilmas.

Dunn. Ta ei jäta.

Niobe. Kui kuuled minu nõuu, siis pole nähtud

Weel ilusamat paari Greekamaal.

Dunn. Meie ei ole äga mitte Greekamaal.

Niobe. Mis ütled sa? Sa pole greeklane?

Dunn. Mitte maikugi. Minä olen Manchesterist.

See on hoopis teine maa.

Niobe. Üks kõik! Me tundma saame teineteist.

Mu kaunidus su karmi komsigt wõidab.

Dunn. Armuline proua, see on ju kõik üsna

kena. Äga räägime nüüd ometi kord mõni

moistlik sõnu. Mul oli juba oma damedega

raskeid sekeldusi, kui ma teid marmoris

siia tcin. Et teie äga nüüd hääks arvasi-

te elusse tulla, siis peate ometi aru-

saama, et ühes lugupeetud perekonnas

niisuguse muinasloolise külaskäigu jaoks

ruumi ei ole.

Niobe (ennast ottomane pääle wisates, meeleheitliku käteringutamise ja pisarates).

Oh häda! Kurt ta süda minu vastu.

Dunn. Nüüd nutab ta juba jälle.

Niobe. O jumalad, ta ära ajab mind.

Dunn. Äga ärge nutke ometi ikka jälle. Ma

saan täiesti aru, et jumalad seda juba

kolmetuhanda aasta eest enam päält kuu-

lata ei suutnud...

Niobe (tugewamate pisaratega).

Oh häda mulle, onnewaene naene!

Dunn. Hää küll! Te peate oma tahtmist saama.

Ma ei wõi juba kord ühtegi naist nutmas

näha... Olgu, teie jääte minu juurde.

Niobe. O, tänu hinge põhjast, auuwäärt wõõras.

Dunn. Aga nüüd andke mulle nõuu, taewa pärast, kuidas ma oma damele teie siinolekut seletama pean? Mis ma pean ütleva?

Niobe. Tõtt pead sa kõnelema alati.

Dunn. Tõtt? See on see ainuke, mis nad mitte ei usuks. Ja mis nad ütlevad, kui nad teie ülikonda näewad, selles olekus...

Niobe. Ma walus riided puruks rebisin.

Dunn. Seda on näha. Teie peate omale teised riided selga panema. Kõne ülikonna minu naese omadest.

Niobe. Ma ial ise end ei ole ehtind.

Dunn. Ja, mina ei wõi seda ometi teha...

Niobe (nuttes).

Ta mind ei armasta, see kare mees!
Mind jumslad weel ikka wihkawad.

Dunn. Nüüd nutab ta juba jälle... Olgu pääle!
Ma näitan Teile siis, kuidas moodu järele ülikonda selga pandakse. Minge säält trepist üles lastetuppa... ja mis edasi tuleb, andku taewas.

Niobe (trepist üles minnes).

Ma kuulan sona, kui ka raske süda!
Kuis haletsuse wäärt on naeste saatus!

(Nuttes ära).

Dunn. Ta nutab ikka weel! Peab päris wihmarwarju lahti lööma, kui selle naesterahwaga tegemist on. On see küll lugu! (Seab seinawarju jälle üles nagu enne). Loode-tawasti ei pane nad tähele, et Niobe ära on. - Kui tal aga ainult teine ülikond oleks. Mõni minu naese oma? Aga see ei lähe sugugi. Seda märkaks see esimese pilguga. Pea, üks mõtel! Miss Miftoni reisikorw... uus koolipreili. - Ma nurran ta lahti. See on ainuke, mis mind päästa wõib. (Ta tõstab reisikorwi, nagu pakikandjatel wiisiks, olale) Ja nüüd tulgu mis tahes! (Trepist üles minnes, Niobe tooni järele tehes). Kuis haletsuse wäärt on meeste saatus! (Ära).

8. etteaste.Jnnings. Molly. Pärast Dunn.Molly (läheb pahemale poole ukse juurde ukse kinnipanemist on kuulda tulob jälle sisse. Jnnings tema järel).Jnnings. Ei ole veel kedagi tagasi? Mis?Molly. Ei, härra.Jnnings. Noh, ei wõi enam kaua kesta. Warsti on kell üksteistkümmend.Molly. Ma käänan tule üles. Ma mõtlesin, armuline härra on siin. (Ta käänab tule suureka).Jnnings. Ma olen uudishimulik, kuidas teatris läks.Dunn (trepist alla tulles). Ah, walgus! See on hää. Walgustame seda lugu. Sina juba siin, Jnnings. Aga teised peawad ometi ka warsti tulema. Kas ma ei kuulnud wankrit ette soitätwat? (Näitab akna poole). Ja wanker on sääl. (Hirmuhigi omal otsaesisel pühkides). Mis sellest saab! (Kolistatakse).Jnnings. Sääl nad on.Dunn (waatab segaselt ringi). Neid peab ometi sisse laskma. Tehke lahti!Jnnings. Teie olete äritatud, Dunn. Kas midagi juhtunud on?Dunn. Juhtunud? Kas ma niiwiisi wälja näen, nagu oleks midagi juhtunud? Mis pärast peaks midagi juhtunud olema?Jnnings. Mõndawiisi ei ole ma teid veel kunagi näinud.Dunn. Ma ei ole ka kunagi niisuguses seisukorras olnud.9. etteaste.Helene. Caroline. Cornelius. Hetty. Endised.Hetty. O, Peter, see oli tore. Mul on kahju, et sina mitte kaasas ei olnud.Dunn. Ja minul alles õieti! Ma oleksin sada naela selle eest andnud, kui ma teie juures oleksin olnud.Cornelius. Sada naela? See on liig! Mis pärast siis?

Dunn. O - see - see on minu armas tükk.

Corn. Pygmalion - sinu armas tükk?

Dunn. Seda mängiti?

Corn. Ja Tore tüdruk, see Galathea. Ma ei weel ial midagi nii ilusat näinud kui see kuju.

Dunn. Kuju? - Kes räägib kujust? Ah so - - Ja kas sul oli lõbus, Caroline?

Caroline. Väga lõbus, Peter.

Dunn. Ja, nad on väga lõbusad, need wanad muinasjutud! Kui teile aga niisugust imet praegusest ajast jutustataks, ei usuks teie seda wast sugugi.

Helene. Ei tänapäew ega ka kunagi! Üksgi vähegi arukas naene ei laseks ennast niisuguse muinasjutu läbi petta. Ja kas ma pean teile ütleva, mis mina asjast arwan?

Corn. Olen uudishimulik.

Helene. Et see peenike Galathea mõni alatu tüdruk oli, keda Pygmalion oma majasse tõi; ja kuju jutt mõteldi välja, et oma usaldajale naisele puru silma ajada.

Caroline. Väga kergesti võimalik.

Dunn. (on kartlikult ühe poolt teise poole waadanud, et lootuse kiirt leida). Ma teadsin, tõe ei usutaks. Ma pean midagi muud välja mõtlema.

Niobe. (tuleb moodsas ülikonnas trepist alla). Ma käsku kuulasin. Siin olen ma.

Helene. Kes see siis on?

Dunn. See? - see on - see - uus koolipreili Miss Magda Mifton.

Corn. Miss Mifton? (Waatab Jnnings'i otsa ja langeb tooli pääle).

Teised. (piirawad Niobe ümber ja wahiwad teda uudishimulikult, kuna see suuremoelises seisakus ja auulise päänokutamisega koiki terwitab).

Niobe. Ma terwitan teid õnnistuse sõnal. Mind lahkelt wastu wõtke oma koldel! Ma jumalate wiha küllalt kandnud - (Tõstab käed üles).

Nüüd laske puhata mind sadamas! -

Helene (oma mantlit ruttu seljast ära wõttes). See tähendab, niisugust koolipreilit ei ole ma weel näinud!

(E e s r i i e l a n g e b).

II. WAATUS.

Seesama dekoratsioon. Ennelõunane walgus.

1. etteaste.

Dunn. Helene. Caroline. Molly.

Dunn (ottomane pääl, pääd käe pääle toetades).

Minu jumal, minu jumal, mis sellest saama peab? Iga tund wõib uusi kimbatusi tuua, ja mul on tundmus, nagu kõnniksin ma õhukesel jää pääl... Iga samm juures mõtlen ma: nüüd murdub ta katki!... Ja kui minu damed alles kahtlema hakkawad... Caroline ja kõige päält Helene!... Sää! nad on juba! Ma ei julge nendele silmade alla astuda. (Ära).

Helene ja Caroline (wäljaminemiseks riides, räägiwad Mollyga).

Helene. Kas teie ei woi meile ütelda, mis kella ajal ta tuli?

Molly. Seda ma ei tea, armuline preili. Ma ei kuulnud mitte tema kolistamist ja ei teinud ka temale ust lahti.

Helene. Kas kuuled, Caroline? Sinu mees ise on talle ukse lahti teinud. See on juba kahtlane.

Molly. Ja, armuline proua, ta wõib ka üksisisse hiilinud olla. Ta on kõige imelikum inimene, keda ma kunagi näinud olen, armuline proua.

Helene. Imelik? Kuidas nii?

Molly. Ta nimetab kõiki asju nii naljakalt. Hommikueine juures nimetas ta mind helotiks.

Helene. Helotiks?

Molly. Ja Ja ma ei teagi mis see on.

Helene. Wast tahtis ta ütelda: idiot...

Molly. Aga armuline proua... Tal on ülepea nii iseäralik kõnelemise wiis, nii hirmus haritud! Just nagu teatris...

2. etteaste.

Endised Hetty.

Hetty (paremalt poolt trepist alla tulles).

Kui teie preili kiffonist kõnelete - see on päris imeloom. (Lähob pahemale poole): Ta on isegi punase weini jaoks uue nime leidnud. Ta nimetab teda "purpursälmine"...

Molly. Ma usun, ta kujutab enesele ette, et moni kuninganna on armuline proua. Hommikul üles ärgates nõudis ta oma teenijaid ja oli wihane, et tema jaoks mitte pesusauna "walmisseatud" ei olnud... Ja muidugi, "walmisseatud" ütles ta. (Ära).

Helene. Sauna? Poorane!... Noh, küll me juba teda aru saama õpetame, et ta siin käsuallane on. Jätke see minu hooldeks.

Hetty. Sellest ei ole sulle midagi kasu, kui sa temaga tõreled, Helene. Tema on liiga uhke, et sellest raasugi hoolida. Räägi temaga sõbralikult ja siis on ta sul taskus. Tal on pehme süda nagu wõi.

Caroline. Kui ta ainult lastega hästi ümber käib!

Hetty. Selle poolest wõid sa üsna mureta olla. Kui sa ainult näinud oleksid, kuidas ta neid kallistas ja suudles ja ikka woolawate pisaratega. Ta nimetas neid Hippicus ja Alophagos.

Helene. Kuidas ta selle pääle tuleb?

Hetty. O, ma ei tahtnud tema käest küsida. Wist tema sugulased.

Caroline. Ta on kahtlemata üks niisugustest loomakestest, kes wäikse asja pärast hüsteriliseks lähewad. Kui me tagasi tuleme, Helene, pead sa uut koolipreilit järele katsuma, kas ta lapsi õpetada oskab.

Helene. Seda ma teen. Aga ma wõiksin juba

nüüd selle pääle wanduda, see inimene on petis. Tema ei moista midagi, mis ta moistma peaks, tal ei ole mingisuguseid elukombeid. Seda nägin ma eila öhtu kohe ära.

Caroline. Ma inestan, et tema wälimus Petrile mitte silma ei torganud, kui ta teda Chesteris nägi.

Helene (tähendusega). Wast torkas see temale silma - ja just sellepärast...

Caroline. Aga ma ei teaks tõesti mitte, Helene...

Helene. Sulle ei ole wist küll ka silma torganud, et ta täna mitte oma ametisse ei läinud? Tal peab siin kodus wäga lõbus olema.

Caroline. Kuidas sa seda arwad, Helene?

Helene. Seda ei woi ma sulle ütelda. Mina ei külwa kunagi tüli mehe ja naese wahel.

Hetty (naerab tasa).

Helene. Hetty!

Hetty (ruttu kätt omale suu pääle pannes).
Oh, wabanda.

3. etteaste.

Endised Jnnings.

Jnnings. Tere hommikust, minu damed. Kas Cornel juba wälja läinud?

Caroline. Ta on weel hommikul auas. Kui ta teatris on käinud, siis tõuseb ta ikka alles hilja üles. (Ära).

Helene. Ja kui ta mitte teatris ei ole käinud, ka! Ma teen talle warsti mõned märkused tema laiskuse kohta. (Ära).

Hetty. Siis saab ta aga roomustama nagu laps. (Ära).

4. etteaste.

Jnnings, Cornelius.

Cornel. (ruttu sisse tulles). Noh, kuidas on, Philipp. Kas sa midagi ei ole teada saanud?

Jnnings. Ei ole midagi enam teada saad, nagu

ma näen, preili Mifton on siin ja sina pead kõige halvema vastu valmis olema.
Cornel. See on kõige imelikum lugu, mis mulle kunagi juhtunud! Et minu mahajäetud tüdruku ode just selles najas koha saab, see on niisugune juhtumine -
Jnnings. Kas sa tõesti usud, et see juhtumine oli?

Cornel. Philipp, sa ei wõi ometi uskuda, et see meelega oli?

Jnnings. Ma usun seda igatahes. Kas ma sulle juba eila ei ütelnud, et ta Londonisse tulewat sind üles otsima?

Cornel. See on ju nagu mõnest kriminaalromaanist. Mul hakkab päris hirm.

Jnnings. Mis sa mõtled teha? Oled sa nõnele otsusele jõudnud?

Cornel. Ja, ma jõudsin otsusele, et sina temaga kõnelema pead, päris otseskohele, ja temale selgeks tegema, et mind ainult meelitused wõrgutasiwad tema õele kosjajuttu ajama, et see Etheli süüd oli ja et torwe selle loo juures ainult Ethelit üksi laita tuleb.

Jnnings. Mina ei wõi mitte. Minu rüütli lihtmeel... Ma ei leiaks ialgi julgust ühe dame vastu...

Cornel. Noh, siis peab Peter seda tegema. Ma wiin tema nii kaugele, et ta temaga kõneleb.

Jnnings. See on kõige mõistlikum. Rääkige temaga, jätke mind aga selle juures mangust wälja. (Ara).

5. etteaste.

Cornelius. Dunn.

Dunn (kahwatult ja segaselt söögitoast).

Cornel. Tere hommikust, Peter. Kuidas käsi käib?

Dunn (halvas tujus). Hommikust.

Cornel. Magasid hästi?

Dunn. Ma ei maganud sugugi. Kui ma hommikul üles ärkasin...

Cornel. Peter, wana poiss, sa ei paista mitte terve oletat. - Istu ometi.

Dunn. Ma ei tunne ka ennast terve oletat. Ma ei ole, nagu öeldud, terve oõ silma kinni saanud.

Cornel. Mina ka mitte. Aga uneta olek ei käi mulle mitte nii terwise pääle kui ärewus. Ja sellepärast pean ma sinuga uue gouvernante üle rääkima.

Dunn. Mispärast peaks uus gouvernante sinule ärewust sünnitama? (Kõrwale). Kas ta midagi aimab?

Cornel. Saäl ei aita ükski salganine, Peter. Ta ei ole mitte see, mis ta paistab oletat!

Dunn. Mis? Ta - ?

Cornel. Ta ei ole sugugi sellejaoks siia tulnud, et lapsi õpetada.

Dunn (kõrwale). Taewane isa! (Tõuseb üles). Ta teab kõik.

Cornel. Ma suutsin seda waewalt uskuda. Aga üks pilk tema näkku tegi mulle asja selgeks. Ta on ju karwapäält tema sarnane.

Dunn (kõrwale). Ta on teda juba kujuna näinud.

Cornel. Nüüd olen mina aga kaunis kawal, Peter, ja ma usun, ma olen asja põhja kätte saanud.

Dunn (kõrwale). Ma salgan kõik maha. See on ainukene võimalus.

Cornel. Sa ei wõi ometi salata, et tema juures midagi kohutawat on?

Dunn. Kõige rohkem on pilk wähe kiwine. Aga küll see paraneb.

Cornel. Waewalt saab uskuda, et ta sellest samast puust on nikerdatud, nagu meie.

Dunn. Nikerdatud? Ta ei ole kunagi nikerdatud olnud.

Cornel. Ma arwan, ta peab hoopis teisest wõrmist walatud olema.

Dunn. Teda ei walatud ka mitte.

Cornel. Ei wõi ju salata, et ta ilus on. Aga minul on oma eelarwamine niisuguste geometriliste iluduste wastu, nende kor-

ralikkude joontega, mis nagu linealiga sirgeldatud on ja mis niisugust mõtteta pidulikkust ilmutavad, niisugust liikumata marmorist auupaistust.

Dunn. Marmorist?! Sa tead siis - ?

Cornel. Ma tean, mis sa esimesel silmapilgul kus sa teda nägid, ka oleksid pidanud teadma: et see mitte häa ei saaks olema teda majas pidada.

Dunn. Ma teadsin seda, Cornel, ja katsusin teda ära viia. Aga ta ajas kindlalt vastu.

Cornel. Siis kangekaelne ja lepitamata? Ma arvasin õieti: tal on kiwist süda.

Dunn. Noh, see ei ole ometi kellegi ime.

Cornel. Peter, saada ta ära!

Dunn. Seda ma ei voi. See oleks liiga järsk. Kas sa teda siis juba kunagi waremalt oled näinud?

Cornel. Ja, kui katki läks.

Dunn. (ehmatades). Katki - kuidas katki?

Cornel. Kui ma oma salajase kihluse tema õega ära lõpetasin - arwan ma.

Dunn. Kelle õega?

Cornel. Miss Mifftoni õega, keda ma Oxfordis tundma õppisin.

Dunn. (kelle nägu ikka rõõmsamaks ja selgemaks on läinud). Tal ei ole aimugi! Jumalale tänu! Niisugusesse lõksu oleksin ma warsti kukkunud! (Teisel toonil). Minu armas Cornel! Oleks ülekohus, sind kõiges sellesse ilmaaegsesse ärewusesse jätta. Aga sinu kartus on täiesti ilma põhjata: uus gouvernante, Magda Miffton, ei kuulnud sinust kunagi midagi kuni eila õhtuni.

Cornel. Seda tean mina paremini, Peter. Tema tuli oma õe soowil, et mind üles otsida.

Dunn. Mitte põrmugi! Mina pean seda ometi teadma.

6. etteaste.

Endised. Molly.

Molly. (soogitoast). Lukksepp on raamatukogu-

toas, armuline härra, ja tahab teada, mis teha on.

Dunn (seinawarju poole waadates). Ah, lukk ja raudne woo seinawarju ümber. Ma seletan talle. Ütlege wahepeäl gouvernantele, et ma temaga rääkida soowin.

Molly (keskelt ära paremat kätt trepist üles).

Cornel. Jäta aga pääle, Peter. Küll ma ise juba puurin.

Dunn (kohkudes). Mis, puurid?

Cornel. Temaga on üks saladus ühendatud ja mina saan selle kätte, mis pärast ta siia tuli ja mis temaga on.

Dunn. Tema on suureilma naasterahwas, ainult natuke maha jäänud, aga see on üsna loomulik. (Ära).

7. etteaste.

Cornelius Pärast Niobe.

Cornel. Talle paistab tähtis olowat, et ma selle tema hooleks jätan.

Niobe (tuleb keskelt trepist alla).

Cornel. Ah, säääl ta on. Tere hommikust, preili.

Niobe. Teid terwitan ja noorusselget päewa.. Kus leiain selle maja käskija?

Cornel. (kõrwale). Ta räägib nagu salmisid. Kole luuleline gouvernante. - (Kõwasti).

Noh, minu õemees tuleb kohe. Palun, olge aga seni nagu kodus ja istuge.

Niobe. Ei armasta ma teie nõõdsaid isteid, Mul nõndawiisi kõige mõnusan.

(Heidab põrandale maha ja toetab ennast ottomane najale).

Cornel. (kõrwale). On see aga imeweider inimene. Ma ei tea sugugi, kuidas ma pean pääle hakkama... (Kõwasti). Ma loodan, teil ei ole lastega mitte palju waewa?

Niobe. See pole waew, mis armastades teed - Kuis sarnased on lapsed isaga!

Cornel. (kõrwale). Ta paistab Petrist väga palju lugu pidawat. (Kõwasti). Kuidas teie sellest kohast kuulda saite? On see

ainult juhus, mis teid siia tõi?
Niobe (vaatab ümber).

Ja, juhus, ja - nii imetaolik juhus.
Cornel. Teil ei olnud ühtegi teist otstarbet
 kui see, mis te üles andsite, siin laste-
 kaswataja kohta wõtta?

Niobe. Ei saa ma aru teie kõne mõttest,
 Ma kuulen ainult tühja sõna kõla.

Cornel. (kõrwale). Ta on ju õige otsekohene! -
 (Kõwasti). Ma arwan, teie ei mõtelnud mit-
 te mind siit leida?

Niobe. Siit naja isandalt sa küsi wastust,
 Ta kuulutab, mis waikib minu suu.

Corn. (tõuseb üles ja läheb tagapoole). Petri
 käest pean ma küsima! Ikka Peter! - On
 see rumalus wõi kawalus?

Niobe. Kui parem kõnelete enesega,
 Ei tunne puudust teie jutust ma.

Cornel. (tasasi tulles). Ah, wabandage! (Kõrwa-
 lo). Ma ei tõi teid wihastada. (Kõwasti).
 Teie leiata siin teisiti olewat, kui te
 harjunud olete? Mis?

Niobe. Ilm aja jooksul teiseks muutunud -
 Ja inimesedgi on hoopis teised
 Nii kõnes, kombes ja ka riietes -
 Miks peidate kõik teie oma sääri?

Cornel. Meie sääri? Lubage -

Niobe. Nii pikkadesse riidest tuppdedesse?

Cornel. (kõrwale). Ta peab siamaani mets-
 inimeste juures elanud olema. - (Kõwas-
 ti). Ma mõtlesin, teie olete Oxfordist?

Niobe. Athenast kaunis Hellases ma pärit -
 Mu isa helleniks end uhkelt hüüdis.

Cornel. Mis? Teie isa nimi oli Helene? Imelik.

Niobe. Ma Hellasesse jäin, kui tuli mees.

Cornel. Kuidas, teie olete mehel?

Niobe (hakkab nutma).

Ma olin! Aga ainult ürikselt!

Ja lapsi sain ma neliteistkümmend!

Cornel. Neliteistkümmend last! Seda ei wõi
 teie näost arwata. Kudas te oma õde wii-
 mast korda nägite?

Niobe. Just templi trepil Ceresi auuks

pidul.

Cornel. Templi trepil? Ta ootas sääl wist järgmist laewa. kuidas teie temast lahkusite?

Niobe. Nii kurb. Ta oli noorelt kihlatud Ja mehega hoplidi seisusest.

Cornel. Hoplidiid... Mis wennad need siis on? (Kõrwale). Wast lobiseb ta Etheli asjadesst rohkem wälja. - (Kõwasti). Mis siis sellest noorest hoplidiist sai?

Niobe. Ta sõtta läks ja suri lahingus.

Cornel. (kõrwale). Sellest ei ole ta mulle ial sonagi jutustanud. Waata, waata... (Kõwasti). Teie olete noorem kui teie õde?

Niobe. O ja.

Cornel. Teie olete sarnased, aga siisgi teine teist moodi. Teie õde on armas, aga teie olete ilus.

Niobe. Mis ilust kasu siis, kui puudub õnn? - Kuid küll! - Miks wana walu puutuda?

Cornel. Olgu! Olen täiesti nõuus! (Kõrwale). See on ju kõige parem! Mitte seda puutuda!

8. etteaste.

Endised. Dunn.

Dunn (räägib pahemal pool taga näitelawa). Tehke, nagu tahate.

Niobe (ülestoustes).

Mu käskija - ma kuulen tema häält; Müüd seda juttu soowin lõpetada.

Cornel. (kõrwale). See on ju päris häg! Mis ta Petri juures leiab, tahaksin ma tõesti teada.

Dunn (pahemalt poolt raamatukogust). Ah, ta on siin. (Corneliusele). Sa ei ütelnud temale ometi midagi?

Cornel. Ei, ei, ma jätsin selle sinu hooleks.

Niobe. Ta küsimistega mind waewas kaua.

Dunn. So? Siis ometi - ?

Cornel. Ei, ei, ainult üsna harilikud küsimised wiisakuse pärast.

Niobe. Te tulite ja kartus kadus mul.

Dunn. Tal on minu vastu usaldust. Siis palun-
(Jumalagajätmise liigutusega Corneliuse
poole)

Cornel. Noh, hää küll, ma jätan ta sinu hool-
de. Ma pean tunnistama, ma ei tea, mis ma
temast tegema pean. Kui ühele mumiiale elu
sisse ajaks, ei võiks ta mitte lapsikum
olla ilma asjades. (Ära).

Dunn ja Niobe (vaatawad üksteisele otsa).

Niobe. Kas oled otsustanud kõik paljastada?

Dunn. Ei, ei, ma uurin praegu pinda, ei ole
selle pääle mõelda.

Niobe. Just nagu käsed sa. Kuid oleks lää
Uht truud ja waikset orja palgata,
Kes seda surmaks, kes säält praegu
läks.

Dunn (hirmsasti kokkudes). Corneli surmata?!
Mispärast?

Niobe. Sest ära annab ta meid kindlasti.

Dunn. Kuidas ta seda võib? Ta ei tea ju mida-
gi.

Niobe. Ta kannab kahtlust oma mustas hinges.

Dunn. Aga mitte õiget kahtlust. Temal ei ole
toe kohta aimugi. Asi seisab ainult sel-
les, tõde niikaua usutavaks teha, kui ma
teid mõne sõbra juurde asetada saan.

Niobe. Mul pole ühtgi sõpra selles ilmas.

Dunn. Kahjuks mitte. Ah, kui te ainult Greeka-
maale tagasi minna võiksite ja oma sugu-
lased ka wälja kaewata!

Niobe. Siis ainus siht sul, ajada mind ära?

Oh häda mulle, onnewaesele! (Nutab).

Dunn. Ei, ei, nõnda ma seda ei arwanud. Ainult
mitte nutta. Kui ma ainult ühe pääsemise
tee näeksin.

Niobe. Kas jääda ei võiks ma, kui sinu naene?

Dunn. Aga ma ütlesin teile juba, mul on nae-
ne.

Niobe. Kaks naist ju lubab wõtta Thebae sea-
dus.

Dunn. Aga Inglise seadus ei luba seda mitte.
Ja kui see isegi lubatud oleks, mina nae-

ne saaks kindlasti selle vastu waidlema ja tema õde saaks wiha pärast huluma.

Niobe. See on küll see, kel tige nagu pääs?

Dunn (kõrwale). See on tal ka juba teada.

Niobe. Me palweid wiime jumalatele,

Et öelal naesel riisuksid nad keele.

Dunn. Ah, kui selleks mõni abinõu leiduks, seda oleksin ma juba pannugi jumalate käest palunud. Ei, ei, teie olete uus lastekaswõtaja. Seda on kõikidele üteldud ja seda osa peate teie edasi mängima.

Niobe. Siis awalda: mis on mul toimetada?

Dunn. Teie peate kõige päält alandlikku ja sonakuulelikku nagu näitana.

Niobe. Mispärast? Orjameel on mulle wõõras.

Dunn. Sest muidu ei peeta teid siin.

Niobe (ennast uhkelt sitzu ajades).

Te teadke kuninglik on minu weri!

Dunn. See kõik ei aita midagi. Teil on siin kohuseks lapsi wälja wiia, neid õpetada ja kõige päält Helene ees kumardada ja selle pääle, mis ta käseb, ikka ainult ütelda: ja, armuline preili, ja, armuline preili.

Niobe (uhkelt).

Ja, armuline preili, ja, ja, ja!

Dunn. Aga te peate kõla tähele panema, ainult hästi alandlikult: Ja, armuline preili!

Niobe (Dunni tooni järele aimates, õhkab).

Ja, armuline preili, ja, ja, ja!

Mul raskeks läheb sinu sooviwäita.

Dunn. Ja siis ei tohi te mulle mitte sina ütelda. Teie peate mulle teie ja härra ütlemata. Ja kõige päält ärge unustage Helene vastu sonakuulelik olemast ja wanale kassile igas asjas õigust andmast. See on pääsasi. Ka oleks hääl, kui teie wärsides rääkimise enesel ärä wõõrutada wõiksite.

Niobe. Ma räägin, nagu kõlbab Niobel -

Ja nagu kirjutatud Sophokles.

Dunn. Aga on ometi nõnda raske wärssisid teha ja nõnda kerge wärssisid mitte teha! Sellega saab ometi suurem hulk igapäew.

korda. Siis katsuge teie ka kord.
Niobe (paremat kätt akna poole pöörates).
 Ma sinu sona järel käima saan.
 Kuid waata, rahwas säääl, miks ruttab
 ta?

Ses liikumises puudub auulikkus!
Dunn. Auulikkusega ei ole inimestel palju
 pääle hakata. Selleks ei ole meil täna-
 päew aega.

Niobe. O, waat! need imelikud kaarikud!

Dunn. Kaarikud? Need on woorimeeste troskad.

Niobe. Mis troskad? Muutku ümber nad need
 troskad,

Ja wankrijuhid saawad tänama!

Dunn. Kas teie ei läheks nüüd lastetuppa?

Niobe. O, waata seda poissi ratta pääl!

See on Ixion ju sääält altilmast.

Dunn. Ta ei mõtlegi selle pääle. See on üsna
 harilik jalgrattasõitja.

Niobe. Ja säääl mees, kes laia pudelit

Nüüd wõtab põuest, tõstab haulte

äärde!

Ta nähtawasti pärit nende hulgast,

Kel nimeks oli Hellases bacchandiid.

Dunn. Meie pool on nende nimi napsiwennad.

Niobe (jälle akna juures).

Need naesed säääl, kui inetult nad
 astwad!

Kas keegi neile rüthmust siis ei
 õpeta?

Nad taaruwad kui kured soosel pinnal

Lehtjalal raskelt läbi wedades.

Dunn. Wahtige neid teine kord. Ma palun teid,
 minge lastetuppa. Ja kui damed, minu nae-
 ne ja tema õde teie järele saadawad, siis
 mõtelge kõige pääle, mis ma teile ütelnud
 olen. — Ma pean nüüd päris miss Mifto-
 nile telegrammi saatma, muidu tuleb ta
 meile siia äkki kaela.

Niobe. Mis ütled sa: üks tele... telegramm?

Dunn. Nu ja. Telegraf on üks masin, mille
 pääle litsutakse: tok, tok. Ja see tok-tok
 ütleb teisele, kes kaugel on, mis mõtel-

dakse.

Niobe. Sa nokid mind kui last, kes wilumata.
Kas nõnda rumal ma, et sa mind pilkad?
(Nutab).

Dunn. Juba walab jälle! Ärge ainult nutke. Ma
wannutan teid: rahustage ennast! Olge ar-
mas! (Silitab tema juukseid). Waene wäike
naene!

9. etteaste.

Endised. Helene. Caroline.

Dunn (näeb Helenet ja Carolinet, teeb aga na-
gu ei paneks ta neid mitte tähele). Ei,
ei — teiega peab hästi ümber käidama. Mi-
nu naene on lahkus ise. Ja minu naescõde
nõnda õrn — (silmakirjalise inestusega).

O Caroline, Helene, teie olete siin?

Caroline. Ja, mina olen siin!

Dunn. Tulge siia selle waese tütarlapse
juurde. Ta kurdab kodu järele.

Helene. Ja otsib troosti, nagu ma märkan.
(Astab wähe tagasi). Preili Mifton, minge
oma tuppa.

Niobe. Kui seda ütleb mulle maja isand,
Siis lähen ma, ma cotan tema märku.

Helene. Ma arwasin, minu märgust tohiks kül-
kalt olla. Kas teie seda ei ole preilile
ütelnud?

Dunn. Aga muidugi, tuletage ometi meelde. See
on ju minu naescõde Helene, kellest ma
teile kõnelesin.

Niobe (meeldäe tuletades).

Ja, armuline preili, ja, ja, ja!

Mu isand soovib, ma pean kuulama,

Ja tõrkumata, ilma nurinata

Koik wana kassi soovid ikka täitma...

Ja, armuline preili, ja, ja, ja! (Ära).

Helene. Wana kassi...? Teie olete ju preilile
ilusaid õpetusi andnud, ja see kahtlane
olek, milles meie teile pääle sattusime...

Dunn. Kahtlane olek? Waesele tütarlapsele oli
troosti waja. Ja see ei ole kellegi ime.

Isegi portselanist koer hakkaks teie juures kodu järele igatsema.

Helene. Teie ei ole kaua aega waja olnud, et selle isiku kääkigust osa wõtta. Mõned mehed wõidetakse just häbematusel läbi.

Dunn. Siis imestab see mind ainult, et teie mehele ei ole saanud.

Caroline. Sa pead ometi järele andma, Peter, et see tüdruk, see uus gouvernante -

Helene. Caroline, mitte ühte sõna enam. Mina saan preili Miftoni juba silmas pidama.

Helene ja Caroline (ära raamatukogusse).

Dunn. Kuidas see lõpeb? Ja mis pean mina pääle hakkama? Ja ma ei ole veel õigele gouvernantele telegrammi saatnud. Teda peab lepitama. Ma pean Leaningtonisse sõitma, et tenaga kõnelda ja teda raha ja hääde sõnade läbi liigutada. Aga kuidas ma seda toime saatma pean?

10. etteaste.

Dunn Jnnings.

Jnnings (paremalt poolt keskelt). Kui ma ainult Cornelli kätte saaksin!

Dunn. Ah, see on see paras mees. Härra Jnnings, teie olete hääl poiss. Kulle ei ole üksigi inimene nõnda meeldinud nagu teie.

Jnnings. Ilma pikema jututa: mis hääd ma teile pean tegema?

Dunn. Teie peate ühe reisi Leaningtonisse ette wõtma.

11. etteaste.

Endised. Beatrice. Hetty.

Beatr. (tuleb paremalt poolt).

Jnnings. Tere hommikust, preili.

Dunn. Tere hommikust, Bea. Teie tulete Hettyle woorsile, eks ole? - Hetty! Hetty! (Innings'i käe alt kinni wõttes ja ümber pöördes). Teie leiaste teda raamatukogus. Ma tulen silmapilk tagasi. Kus te olete,

Jnnings? (Pöörab ennast ümber). Ruttu, ruttu, lähme! (Jnningsiga keskelt ära paremat kätt alla).

Beatr. Ta on minu meelest nii äritatud. (Läheb akna juurde ja vaatab nendele järele).

Hetty (keskelt trepist alla). Tere hommikust, Bea.

Bea. Tere hommikust, minu armas.

Hetty. Aga sul on ju täna hommiku nii tõsine nägu. Mis siis on?

Bea. Octanata uudis.

Hetty. Mää uudis?

Bea. Ei, üks kiri -

Hetty. Ometi mitte Corneli käest?

Bea. Ei, kellegi preili Miftoni käest.

Hetty. Mifton - Magda Mifton? Nõnda on ju meie uue gouvernante nimi.

12. etteaste.

Endised. Helene. Caroline.

Helene. Hetty, ütla uuele gouvernantele, et meie temaga kõnelda soovime.

Hetty. Ära ennast ärita, Bea. Tä on küll ilus, aga ma ei usu mitte, et ta Corneli maitse järele on. (Keskelt ära).

Helene. Wiie minuti pärast on meil selge aru käes. Ma panen talle mõned küsimused ette ja kui ta nende peäle vastata ei suuda, siis antakse talle naljateistkümmne päewa eest palk kätte ja ta peab ära minema.

13. etteaste.

Endised. Niobe. Hetty.

Hetty ja Niobe (keskelt pahemalt poolt).

Hetty (tuleb pahemale poole ette Bea juurde).

Niobe (istub keskele).

Helene (istub). Ma tahan mõned küsimused teile ette panna, et selgusele jõuda, kas teie lapsi kasvatada ja õpetada võite. Teie oskate muidugi kirjutada ja rehkendada, seda küsida ei ole küll vaja?

Niobe. Kui pole vaja, miks siis küsite?

Helene. Mis te geografiast teate?

Niobe. Mis käsete, et mina teadma pean...

Ma pean. Teie sõna on ka minu...!

Hetty. See on midagi sinu jaoks, Helene. Sa woid oma tahtmise järele sagda... Sina räägid ette, mis wastata waja, ja tema ütleb seda jälle tagasi.

Helene. Need on puiklemised. Teie ei taha ometi mitte, et ma teile maade ja merede jaotust, kontinentide nimesid ütlen.

Niobe. O ja, kui ise seda teate.

Hetty. Maha, seda Helene ei tea.

Caroline. Hetty, ära sega katsumist.

Helene. Küsinus ei seisa mitte selles, mis mina tean, preili. Aga ma julgen tõendada, et teie mitte ei tea, mis kontinent on.

Niobe. Kui käsete, noh, siis ei tea ma.

Mul kohus kõiges teile õigust anda.

Helene. Kui ma teie käest küsiksin, kuidas Norramaa päälinna nimi, ja kus Punane Meri on, mis teie mulle wastaksite?

Niobe. Ja, armuline preili, ja, ja, ja!

Helene (pahaselt üles tõustes). Kas teie seda wastuseks nimetate?

Niobe. Ja, armuline preili, ja, ja, ja!

Caroline (tõmbab Helene jälle tooli päälle tagasi).

Beatrice (pahemal pool keskel). Ta paistab haritud oiewat, see ei woi tema poolt tõde olla.

Caroline. Wast teab ta ajalugu paremini?

Helene. Mis oli wiimase sõja põhjus?

Niobe. Üks tüli tõusis, kuid ei tea, millest. Siis otsas oli sõda, kui ma sündsin.

Helene. Meile ei ole tarwis teie wanadust teada.

Hetty. Kui kaua kestis sõda?

Niobe. Ta lõppes enne rahulepingut.

Hetty. Teie olete suurepäraline.

Helene. Ole wait, Hetty. - Kas te klawerit mängida oskate?

Niobe. Ei tea. Pole seda katsunud.

Helene. Kas see peab häbematus olema?

Niobe. Ja, armuline preili, kui te käsete!

14. etteaste.Endised, Dunn, Cornelius.

Dunn ja Cornelius (tulevad raamatukogust).
Caroline (paremal pool). Peter, seda tüdrukut
 ei saa taryitada.

Dunn. Kuidas nõnda?

Caroline. Meie eksaminerisime teda ja ta
 paistab koigis asjus ilma teadmisteta
 olevat.

Dunn. See on teie süüd. Mispärast te küsite
 tema käest asju, mis ta mitte ei tea! Kas
 te juba midagi wanast ajalooast küsisite?

Helene. Ei.

Dunn. Kas te Greeka keelt temaga kõnelesite?

Helene. Ei.

Dunn. Seda ma arwasin. Isegi teie ei mõista
 ega tea kõike. Cornel, küsi tema käest mi-
 dagi wanast ajalooast, nida wanemast, seda
 parem.

Cornel. Ja, selle olen ma ise ära unustanud.

Dunn. Ei tee midagi, küll ta sulle juba õiges-
 ti wastab.

Cornel. Kus Homerus sündis?

Niobe. Ta pärast riidlesiwad seitse linna.

Dunn. Kas näete?!

Cornel. Kuidas oliwad üheksa muusa nimed?

Niobe (wäga ruttu).

Klio, Kalliope, Euterpe, Erato, Melpomene,
 Polyhymnia, Terpsichore, Thalia, Urania.

Dunn. Nagu konwersatsioonileksikon. Mis te
 weel tahate? Cornel, räägi temaga Greeka
 keelt!

Cornel. Ei oska. Ainuke Greeka sõna, mis ma
 tean, on Bodega - ja see on Hispania
 keeli.

Helene. Ta ei oska klaweritgi mängida.

Hetty. Kuidas sa seda tead? Ta ei ole seda ju
 weel mitte katsunud.

Hetty ja Bea (naerdes keskelt ära).

Dunn. Noh, kui ta ka mitte klawerit ei mängi,
 see ei ole kellogi õnnetus... see on ko-
 guni häägi.

Helene. Tal ei ole mitte niigi palju intel-

- ligentsi kui põuasitikal.
- Niobe. Ei tarkust waja, kellel kaunis keha.
Teil aga preili waja olla tark!
- Dunn (kahjurõõmsalt). See on tore.
- Helene. Ah, nüüd on küllalt, teie häbemata.
(Läheb ähwardades Niobe poole).
- Niobe. Mind kaitske, jumalad, Hodusa eest!
- Dunn. Toepoolest, teie olete liiga kare, Hele-
ne.
- Niobe. Helena nime kannab ta kui seegi,
Kes ilma naeruks oli häbiga.
- Helene. Kuidas teie tohite minu wastu nii-
sugust tooni enesele lubada? Peter, üks
meist mõlematest lahkub sellest majast -
tema wõi mina.
- Niobe. Siis pole kahtlust, kes peab minema...
Tal kümme korda armsam kui jään mina.
- Dunn (keskel). Sellele kirjutan ma alla.
- Helene. Caroline, kas sa kuuled? Sa olid kan-
natlik ja pika neelega, aga on piir ole-
mas.
- Dunn. Ja teie olete sellest üle astunud. Nüüd
on minu kannatus otsas. Tulise pihta. Mul
on isu täis. Minu pärast mingi kõik põr-
gusse.
- Helene. Ah, see on liig! (Niobele). Wälja siit
majast!
- Niobe (nuttos).
O kaitske mind siin hullumeelse eest!
(Langeb Dunnile kaela).
- Caroline. Mis te enesele lubate! Lahkuge otse-
kohe sellest toast miss Mifton!
- Niobe (õrnalt Dunnile najale toetades).
Ei mitte enne, kui mind käseb isand.
See aga soowib mind siin omas majas!
- Hetty ja Magda Mifton. See on uskumata! Siin
see dame tuli praegu ja seletab, et tema
see uus gouvernante on.

15. etteaste.

Endised. Miss Mifton.

Miss Mifton (keskelt, niisamati viides kui
Niobe).

Caroline. Mis see tähendab?

Dunn (seisamal ajal). Kõigewägewam jumal!

Helene. Andke andeks, teie olete...?

Miss Mifton. Miss Magda Mifton Leaningtonist.

Dunn. See teine!

Cornel. Veel üks Mifton?!

Dunn (ennast lahti rabeledes). See puudus veel! (Langeb tooli pääle).

Niobe (pateetilise rahuga).

O taawad, hoidke terve tema waim!
(Langeb maha).

(Eesriie langeb.)

(Teise waatuse lõpp.)

III. WAATUS.

Seesama dekoratsioon. Toas on pehme ämarik.

1. etteaste.

Caroline. Helene. Cornelius.

Helene (istub mõtetes paremal pool kamina ääres).

Caroline (istub pahemal pool akna ääres sügawas mures).

Cornelius (seisab seljaga vastu kamina tuld ja waatleb naesterahwaid lõbusa näoga).

Helene. See on hirmus.

Cornel. See on kole.

Caroline. Seda ei ole veel keegi näinud.

Cornel. Elküsimate kohta oleme siis ühel nõul. Tuleb ainult küsida, mis nüüd sündima peab.

Caroline. See wale minu mehe poolt!

Helene. Ja see häbematus selle inimese poolt!

Caroline. Ei, see on võimata, et meie kauemini sellesse majasse jääme.

Helene. Nagu ilmsüütus ise võis ta mõnikord paista.

Cornel. See vihastab mind ju kõige rohkem: see silmakirjalik clok! Kui mõelda, et mina Petri poole päriselt nagu mõne kõrgema olewuse poole üles waatasin... Aga see on see wana lugu. Tema ei ole mitte esinene brongsist kuju, mis sawist jalgu näitab.

Helene. Aga vähesed on niisuguseid jalgu näidanud!

Cornel. Kõhjuks õige! Mõistatus on ainult, kuidas ta neid nii kaua warjata võis. Aga kas te tõesti usute, et meie sellepärast majast lahkuma peame?

Caroline. Tingimata.

Helene. Meie ei või enam sellesama katuse all ühes temaga elada.

Cornel. Õige! Aga kas meie siis sellepärast ära peame minema? Meid on neli ja tema on ainuüks! Meie peame seitse kohwrit kokku pakkima ja temale on ühest reisipaunast küllalt.

Helene. Ja tema? Ärapõlatud naene?

Cornel. Kannstage ainult natuke. Nast põgenevad nad üheskoos ära...

Caroline. Ei! Ei! Niikaugele ei tohi asi minna. Ma pean weel kord Petriga rääkima.

2. etteaste.

Endised. Molly.

Molly (paremalt poolt keskelt eeskojast).

Caroline. Kus minu mees on?

Molly. Härra on wälja läinud, armuline proua.

Caroline. Ja miss Mifton, kas see kodus on?

Molly. Ja, armuline proua, mõlemad! Üks, kes enne tuli, tahtis wälja minna. Aga teine miss Mifton pidas ta kinni ja ütles: "Teie ei tohi nende riietega wälja minna. Need on minu riided," ütles ta, - ja tuli tüli... ma imestan, et teie seda kuni siia

alla ei kuulnud. (Kuna ta räägib, tuleb Hetty keskelt, Molly paremale poole ära).

3. etteaste.

Endised (ilma Mollyta). Hetty.

Hetty. Pärts täielik amazonide lahing lastetoas.

Helene. Kus nad nüüd on?

Hetty. Esimene miss Miffton on katuse pääl.

Caroline. Katuse pääl?

Helene. Missugune skandal!

Hetty. Ma tahtsin teda tagasi hoida. Aga nagu kurbmängu naiskangelane deklameris ta: (Niobe teoni parodeerides) "Ma pean katu sele minema ja jumalateie päästmist paluma." (Kära akna all).

Caroline. Mis kära see on?

Cornel. (jookseb paremale poole suure akna juurde). Hulk inimesi seisab säääl ja wänib katuse pääle üles.

Hetty. Muidugi, sest miss Miffton jalutab ülewal.

Helene. Missugune häbi! (Uus kära).

Caroline. Aga kuidas ta siis ometi üles sai?

Hetty. Ta leidis redeli, ronis läbi poobinguga akna üles ja hüüdis säääl juures ühtelugu: "Phobus, Phobus!" - Ta tahtis nähtawasti palwetada. (Ära).

4. etteaste.

Endised (ilma Hettyta). Miss

Miffton.

Miss Miffton (paremalt poolt keskelt). Wabandage, kui ma eksitan, minu damed. Aga kui ma oma warandust muul teel jälle kätte ei saa, siis pean ma politsei järele saatma.

Caroline. Mis te soovite, preili Miffton?

Miss Miffton. Oma riideid. See petis on minu reisikorwi ära wõtnud ja kannab ühte minu ülikonda.

Caroline. Kas te tema käest nõudsite, et ta teile selle tagasi annaks?

Miss Mifton. Muidugi.

Helene. Ja mis ta vastas?

Miss Mifton. Ta palus Artemist, et see mind keeletuks teeks.

Helene. Missugune kättemaksuhimuline loom see peab olema!

Caroline. Miss Mifton, kas te tahate neile meelehääda teha ja neid suure piinliku skandali eest hoida?

Miss M. Teie võite kindlalt olla, et ma wai-kin, armuline proua.

Helene. Siis pidage iseennast ja lapsed wal-mis, et meiega ühes ära reisida. Tule, Ca-roline. (Mõlemad ära).

5. etteaste.

Cornelius. Miss Mifton.

Miss M. (kõrwale). Ta on siin. Nüüd oleks juhus tema käest minu õe kirju nõuda.

Corn. (kõrwale). Temaga üksi. Nüüd pean ma te-da lepitada katsuna. (Kowasti). Armuline preili... Meie kahetsene wäga, et teiega nii wiisakuseta ümber käidi...

6. etteaste.

Endised. Dunn.

Dunn (tuleb nagu näha uulitsalt ühe pakike-sega ja paneb kübara ära).

Cornel. Ja kui mind sugulusest lugupidamine mitte tagasi ei hoiaks, siis peaks härra Dunn mulle wastust andma.

Dunn (juurde astudes). So? Kas ta peaks seda? Ma olen wahepääl esimesest uinastusest kosunud. Mina ei lase enesele mitte pak-kuda, et mind ilmasüüta kahtlustatakse. Ja mis sellesse wäikesse äpardusesse puutub, mis miss Miftonile juhtunud...

Miss M. See ei ole sugugi wäike asi, härra Dunn, kui kallegi käest reisikow ära wõetakse ja keegi minu riided omaks teeb.

Cornel. Isegi teie nimi on ära warastatud.

Dunn. Kuidas nõnda warastatud? Selle teise

nimi on ju ka miss Mifton.

Miss M. See on aga siiski väga imelik kokku-juhtumine...

Dunn. Teie wiivitasite ju nii kaua tulemisega, et te õige silmapilgu nooda lasksite.

Cornel. (suurelt). See ainus tõsiasi, et miss Mifton hilja siia jõudis, ei wabanda mitte pettust.

Dunn. Teeb aga eksituse arusaadavaks. Meie ootasime ühte miss Miftoni, üks miss Mifton tuli ja kes enne tuleb, enne jahwatab.

Miss M. Aga ta käib siin minu riietes.

Dunn. Jälle teie süüd. Hispärast saatsite teie nad ette?! Päälegi ei soowita sugugi teie riideid pidada. See dame laseb enesele kõige suurema rutuga uued teha. Siin on mul riide proowid, mis ma talle wäljawalimiseks tõin. (Näitab pakikest).

Miss M. Sellewastu olete teie aga ligipääsemata minu kaebtuste jaoks. Mina tuln siia, et teie lapsi õpetada.

Dunn. Palun, palun, teeme selgesti wahet: teie tulite õieti, et siin seda kergemeelset wõrukaela üles otsida, kes kõige õrnenate meeleliigutustega teie õega mängis. (Näitab Corneliuse pääle).

Cornel. Jumala pärast, wait!

Dunn. Sa ise ometi palusid mind miss Miftoniga kõnelda.

Cornel. Mitte sellega!

Dunn. Teisel ei ole eluilmasgi õde olnud...

Miss M. Ma annan järele, et ma koha ainult sellepärast wastu wõtsin, et selle härraga kõnelda. Kui ta minu õde weel armastab, siis on mul ülesandeks teda ettewaatlikult kõige halwema wastu walmistada.

Cornel. Mis! Kas minu rõõmus Ethel minewiku roowsaak on? Kas ta surnud on? (Langeb pahemale poole tooli pääle).

Miss M. (Corneliuse poole üle minnes). Ei, seda mitte.

Cornel. (tehtud murega). Wast igaweseks Ame-
rikasse rännanud?

Miss M. Ka see a mitte!

Cornel. Kahju. Ja mis temaga siis on?

Miss M. Ta on mehele läinud!

Cornel. Mehele? Mehele?! Ethel mehel! O preili
Mifton, see on raske look!

Dunn (kes vahepeel oma pakikese on lahti
teinud ja koike sorti riideproowisid
naeste ülikondade jaoks wälja wõtnud).

Mis onne küll monel inimesel on!

Miss M. Ma tulin siia, et teie suurmeelsuse
poole hüida. Minu õe mees ei tea mitte, et
õde juba kord kihlatud oli. Õde kardab,
teie wõiksite tema eksitust paljastada
ja tema kirjad ettonäidata.

Cornel. O, kui halvasti ta minu üle on otsus-
tanud. (Silmakirjaliselt). Teie sõnum loob
mulle igatahes sügawa haawa südamesse.
Aga ma olen harjunud õnne jätma ja ilma
olena. Ma olen meelt äraheitmas, aga ma
annan sellegipärast teie õele südamest
andeks. Tunnistage ise: mul on suurmeelt.

Dunn. Ja et te nüüd oma tuleku otstarbe
täiesti kätte saanud olete, miss Mifton,
ei wõi teid enam midagi siin kinni hoi-
da. (Tõrjub teda ukse poole). Mul on au
teile hääd päewa soovida. (Wõtab tema
käe). Mul on kahju, et teile niipalju mee-
lepaha juhtus. Aga teie peate tasu saama.

Miss M. Teie eksite, härra Dunn. Mina ei suu-
daks ialgi damesid nende mures maha jät-
ta. Ja pääle selle pean ma kõige enne oma
riided kätte saama. Nõnda jään ma siis
siia. (Ara).

Dunn. Ei saa lahti sellest inimesest!

Cornel. Ja, seda ei wõi sa temale aga pahaks
panna.

Dunn. Mis? Sina tahad tema poole hoida?

Cornel. Seda ma pean, armastusest õiguse was-
tu.

Dunn. Sina tahad minu vastu nassu külwata? -
Selle maha seaduslik pää?

Cornel. Selle auu oled sa ära kaotanud, sest-
saadik kui sa selle teise miss Miftoni...

Kes oleks sinust seda kunagi uskunud!

Dunn. Mis? Sina tahad mulle kõlblust jutlus-
tada?

Cornel. Mul oli waremalt nii hää arvanine
sinu üle.

Dunn. Minul aga sinu üle mitte kunagi!

Cornel. Ma olen eksinud!

Dunn. Mina aga mitte!

Cornel. Ja ometi olin mina ennist sinu ai-
nuke kaitsja. Caroline ei taha sinust
enam midagi teada. (Pöörab ennast ümber).
Ta seab ennast ärareisimiseks valmis.

Dunn. Ärareisimiseks? Mispärast siis?

Cornel. "Mispärast siis?" Ma ei mõista mitte,
kuidas sina veel küsida võid. Sa sead
ometi aru saama, et mina oma õdesid mitte
enam lubada ei voi sinu katuse alla jää-
da.

Dunn. Siis võta nad enesega kaasa! Sa võid
Helene võtta ja Hetty ka. Isegi väiksest
Hettyst võin ma ilma olla, kui ka vastu-
meelt. Aga Caroline ei ole enam sinu õde,
sestsaadik kui ta minu naoseks sai. Caro-
line peab siia jääma!

Cornel. Noh, ära ruttu oma otsusega. (Ära min-
nes). Üks ja teise vahel pead sa valima.
(Ära soogituppa).

7. otteaste.

Dunn. Pärast Niobe.

Dunn. Mispärast ma mitte kõne tõtt ei ütel-
nud, nagu Niobe mulle nõuu andis, selle
asemel et nüüd ühest walest teisesse
ennast pilduda lasta ja kuni kõrini
kimbatusesse sattuda. Kui ma ainult ruttu
tema jaoks ühe ülikonna teha saaksin
lasta, et ma siis vähemalt sellest tei-
sest miss Miftonist lahti saaksin. (Jaa-
tab riideproovisid). Kaks sellest sordist
on palju.

Niobe (paremalt poolt keskelt).

Ma tahaks jälle olla eluta!

Dunn. Seda tahaksin mina ka. See oli teie esimene mõistlik sõna.

Niobe. See parem on kui ülekohtu kanda.

Dunn. Mis siis jälle on?

Niobe. See võõras tüdruk nõuab minu riideid...

Peab katmata mind päike nägema?

Dunn. Jumala pärast, mitte. Aga sellel tüdrukul on õigus nende riiete peäle. Need on tema omad.

Niobe. Miks kuulata, vaid saata minema!

Dunn. Muidu läheb ta politsei järele.

Niobe. Mis politsei? Mis on siis politsei?

Dunn. Need on õiguse ametnikud.

Niobe. Ah so: arvad sykophantisid?

Siis meelita neid kingitustega.

Dunn. Siis kaewatakse mind ametnikkude äraostmise pärast kohtusse. Ja see puudus mul veel kõige muu õnnetuse juures. Niobe, teie ei voi midagi parata, aga kui teie teaksite, mis teie siin majas sellega teinud olete, et teil see õnnetu mõte tuli elavaks saada...! Minu maja on lahinguväljaks saanud. Minu perekond läheb iga nelja tuule poole laiali. Ma küsin teilt: mis peab minust saama?

Niobe. Kui olen rikkunud su maiset õnne, siis kustunud ka minul päeva walge.

(Nõtab paberinoa).

Säh, pista südamesse mul see oda...

Ma sinu kaisus suren rõõnuga.

Dunn. Jumala pärast mitte. Teie tahate mind küll wõllasse saata?!

Niobe. O armsam, usu, ei see walu tee!

Dunn. Noh, selle üle wõiksin ma küll kahelda!

- Ja kui ka! Ei, olge mõistlik! Andke sellele tüdrukule tema tiided tagasi ja pange oma endine kleit seni selga, kui teie jaoks uus tehtakse. Siin on proovid wäljawalimiseks. (Nõtab proovid tooli päält ja annab tema kätte).

Niobe. Kui häa sa oled, kallimeelne sõber!

(Suudleb teda).

Dunn (vaatab kartlikult ümber). Ettevaatust?

Kui keegi tuleb! Ma ei julgenud õmblejat
süüa kütsuda. Aga mind juhutati, kuidas
teil möötu võtta. (Võtab möödushablone,
paberi, pliiatsi ja centimetririhma välja).

Niobe (istub porandal ja hoiab mustrid sü-
les).

Dunn. Palun, lubage üks silmapilk.

Niobe. On raske nonda häädest valida.

Dunn. Palun, tõuske lahkesti üles. (Seab ta
õigesti seisma). Ma arvan, see ei tee mi-
dagi, millega ma pääle hakkam. (Sirutab
tema käe välja, et käisse pikkust ära
mõta).

Niobe. Ma usun, punane mull' sünnib hästi.

Las sellest teha ilus peplon mull'.

Dunn. Muidugi. (Möötes). Kakskümmend kaheksa!

Niobe. Sa oled hää, nii sõbralik, nii õige -
Siin ilmas sõbra teist ei ole mul.
(Kaisutab teda).

Dunn. Muidugi, muidugi. Palun, ainult üks sil-
mapilk. (Möödab püstet). Kolmkümmend ühek-
sa!

Niobe (uut riideproovi valides).

Ka tumesinine on õrn ja kaunis.

8. etteaste.

Endised. Caroline.

Caroline (astub sisse).

Dunn (möödab Niobe tallet ja paneb käe selle
ümber, kirjutab ja polwitab maha, et kleidi
pikkust ära mõta).

Caroline (astub kohutava inestusega ette, kar-
judes). Ah, see on liig!

Dunn. Kolgewägewam jumal! Minu naene! (Ta kir-
jutab kohmetust, warjate püüdes möödu põ-
randa pääle).

Caroline. Ma tahtsin sinuga kõnelda. Aga ma
woin ju oodata.

Niobe. Häämeelega ma lahkun sellest ruumist...
Kui naene räägib oma mehega!

Caroline. Teie olete ju liiga lahke. Ja mina

tulin kõige leplikuna nõuuga. Ma tahtsin sulle uuesti juhust anda ennast kaitsta. ... Ja nüüd leiab ma sind südamlikes sõpruses selle naesega... O Peter... ja mind oled sa kord armastanud!?

Niobe. Ta armastab teid praegu... uskuge!

Ja ainult tema hoides südames

Uks vaikne paik on mulle pühendud...

Mul ärge keelge õnne üriköst!

Caroline. Kaitse mind, Peter, nende häbematus-te eest.

Dunn. Caroline, sa teed talle ülekohut

Caroline. Sina kaitseid teda? (Tõuseb üles).

Dunn. Sest et ma seda tööle võlgu olen.

Caroline. Tunnista üles! Sina oled ainult selle ilusa sirene nõia võimu all!

Niobe. Sirened võrgutasid mänguga

Kord Odysseust hukatusesse...

Ma ial pole mängind ega laulnud!

Dunn. Ei, selle juures ei ole ühtegi nõidust.

Kui ma sulle ainult seletada saaksin...

Niobe. Ma andsin talle nõuu tõtt tunnistada,

Kuid seda tõtt sa poleks uskund ial.

Caroline. Kui ma ühe silbigi sellest aru saaksin... Kui sa ainult seletaksid...

Niobe. Siis täida tema palwet palawat

Ja päästa lahti mõistatuse pitsat.

Dunn. Olgu! Kutsu teised! Teie kõikide ees

teen ma asja selgeks ja põlwede pääl

suate teie minu käest andeks paluma.

Caroline. Mis pean ma kuulda saama! (Ära).

Niobe. Ei taha enam eksitajaks olla,

Kes sinu maja rahu warjutand.

Ma annan võõrald ta riided kätte,

Mis ainult moonutasid minu keha,

Ja katan ennast oma peploniga,

Kolm tuhat aastat ta mul kätteks juba.

Siis kaehamata lähen kambrisse

Ja ootan, mis mull' saatyad jumalad.

Kuid olgu see kas õnn või õnnetus -

Hakkab nutma).

Mul süda tänust ikka üle keeb,

Kui meelde tuletan su heldust, hädust.

Jää terweks, sõber, pea meeles mind.
(Nuttus treni käudu ära).

Dunn. Nüüd nutab ta juba jälle... Jumal, kui minu naesterahwad mind ainult usuwad!

9. etteaste.

Dunn. Caroline. Hetty. Helene.

Cornelius.

Caroline. So, siin me oleme!

Hetty. Nüüd räägi.

Helene. Ma olen uudishimulik, mis ta omale wälja on mõtelnud.

Cornel. Siis kaitse ennast.

Dunn. Ja, seda ma tahan.

Helene. Hetty, mine õige wälja!

Dunn. Mispärast?

Helene. Ma kardan, need awaldused ei ole mitte tütarlapse kõrwade jaoks.

Dunn. Jää rahulikult siia, Hetty, sest sina wõid kõik kuulda... Ja, teie leidsite wõõra naesterahwa minu najas. Aga see naesterahwas, keda te minu juures nägite..

Helene. Noh...?

Dunn. See naesterahwas...

Helene. Noh, siis räägi ometi.

Dunn. See ei olegi naesterahwas!

Hetty. Mis ta siis on?

Helene. See on liig!

Cornel. Sina, seda tean mina patemini.

Helene. Hetty, mine õige wälja.

Caroline. Sa ei tohi mitte wäga meie kerge usu peäle loota.

Dunn. Teie ei usu, kui ma tõtt ütlen! Ma pean samm sammult edasi minema... Ma arwan, minu jaoks ei ole ta kellegi naesterahwas. - Ta on minu jaoks lihtsalt üks kinnituse objekt.

Caroline. Mis?

Helene. Lubage!

Dunn. Ja muidugi, üks wäärtasi, mis minu hoolle alla on antud, nagu palju teisi. Ja mina pean lihtsalt selle eest wastutama, et ta omanikule ilma wigata jälle

tagasi antakse.

Helene. Mis siis... sellel isikul on omanik?

Caroline. Ja sina wõtsid ühe teise armukese oma juurde hoida?

Helene. Hetty, nüüd lähed sa tõesti wälja.

Hetty (mossis). Ah, kui kahju! (Ara).

Caroline. Ja sina ei ütelnud enesele, et see kellegi äriamet auusa maja jaoks ei ole?

Cornel. Sina ei tõrkunud vastu seda õnnetut siia oma enese majasse toomast?

Dunn. Muidugi tõrkusin ma. Aga aita panna lasta ei tahtnud ta teda kuidagi wiisi mitte. Ta nõudis kindlasti, et ta terve päewa minu silmade alla peab jääma. Tema on nimelt warjatud omadused, mis talle kaalumata wäärtust tema omaniku jaoks annawad.

Helene. Meil ei ole waja selle dame warjatud omaduste järele küsida.

Caroline. Ütle parem, kes see omanik on, kes sulle selle kuulmata soowi ette pani.

Dunn. Teie tunnete teda kõik, ja tema saab teile seda tõtt kinnitama, kui te tema käest küsite. See on...

Caroline. Noh?

Dunn. Lord Tomkins.

Caroline. Mis? Lord?

Cornel. Ja seda pidasin mina ikka niisuguseks eeskujuliseks inimeseks!

Caroline. Seda pean ma ütleva! (Dunnile).
Mii inetult kui sina ka talitanud oled, lord Tomkinsiga wõrreldes oled sa ilmsüütuse ingel.

Helene. Aga mina saan temale oma arwamise näkku ära ütleva.

Caroline. Ta ei tohi oma jalga enam üle meie läwe tõsta.

Helene (käsa ringutades). Annab oma armukese neie juurde kosti pääle!

Caroline (niisamat). Nagu kinnituse objekti

Helene (Dunni pääle näidates). Ja õemees Peter annab wast weel koguni poliissigi wälja.

wälja!
Caroline. Seda ei ole weel enne kuulnud!

10. etteaste.

Endised. Molly. Pärast lord Tomkins.

Molly (teatades). Härra lord Tomkins.

Helene. Tema julgeb weel...!

Dunn (häledalt). Kuidas see lõpeb!

Helene (ennast õieli ajades). Laske sisse astuda!

Molly (koridori uksest ära).

Helene. Selle härra vastu saan ma natuke selget keelt kõnelema.

Tomkins (wäga lahkelt sisse astudes). Damed wabandawad, et ma weel nii hilisel tunnil... Aga... (Dunni poole) mind toob äri-line asi teie juurde, armas Dunn.

Helene. Meie tunneme teie äriasju, mylord. Meie teame, mis teid siia toob!

Tomkins (süüta naeratades). Minu damed, ma tee ju sellest ühtegi saladust ja loodan, et sõber Dunn teid sellesse saladusse pühitsenud on.

Caroline. Seda ta on.

Helene. Ja just praegu.

Tomkins. Tema kohusetruudus ja hool on mulle teada. Ja sellepärast just ei ole ma teda kellegi teise kätte hoidmiseks anda tahtnud kui tema kätte.

Helene. Ja seda julgete teie ülestunnistada!

Caroline. Teie oleksite küll selle teo juures selle maja damedest hoolima pidanud.

Tomkins (naeratades). Ah, teie arvate küll, sellepärast et ta natukene kergelt riides on...

Helene. Natukene wäga kergelt.

Tomkins. Selle eest on ta ka raidkuju.

Koik (kiljatades). Raidkuju?!

Helene. Ja, millest teie siis räägite?

Tomkins. Palun, millest teie siis räägite? Mina ei ole sellele auuwäärt härrale mitte midagi muud hoidmiseks andnud kui Niobe, ja ma tulin siia, et seda kuju nüüd jälle

- ühes ära wiia.
- Dunn(kiljatades). Ära wiia!
- Tomkins. Muidugi. Ehituseneister telegrafe-
ris, et kuju ülesseadmine minu lossi ees-
kojas nüüd sündida wõib, ja sellepärast
tahan ma oma warandust jälle ära wiia.
- Dunn(meeleheitlikult). Nüüd katkeb wiimane
olekors.
- Tomkins. Palun siis, laske mind kuju ära
wiia.
- Dunn. See on wõimata. Sest... et teda - mitte
enam ei ole...
- Tomkins. Mis siis...
- Helene. Mitte ei ole?
- Cornel. Sina sonid, Peter. Siin seinawarju
taga peab ta seisma. Ta ei wõinud ometi
äralennata! (Läheb ruttu warju juurde ja
awab selle)... Ära!
- Helene ja Caroline. Tõesti ära!
- Tomkins. Ainult veel tühi alus! Ja, teie õn-
netu! (Dunni poole pöördes ja teda õlast
raputades). Mis te olete siis selle kuju-
ga teinud?
- Dunn. Mina - mitte midagi. Aga tema ise tuli
oma aluse päält maha.
- Tomkins. Noh, nüüd on lugu lahti!
- Dunn(Carolinele). Ja, minu armas, see wõõras
naesterahwas, kes teile kõikidele nii-
palju tuskat tegi, see oli elusaks saanud
raidkuju.
- Tomkins. Oh! Elusaid naisi on ilmas küllalt.
- Dunn(Helene poole). Ja - isegi rohkem kui
küllalt.
- Tomkins. Aga marmorist kuju nagu see, on
ainult üks kord olnud. Ja kui teie tõr-
gute mulle kuju tagasi andmast, siis üt-
len ma teile lausa wälja: teie olete
lihtne kelm!
- Dunn(kohkudes). Minu härra...!
- Tomkins. Ja muidugi! Teie olete kuju ära
müünud ja tahate minule nüüd ette lüü-
sata!
- Dunn(meeleheitlikult). Kõigewägowam jumal,

seada usute teie minust!?

Tomkins. See on ju selge kui päew. Aga mina ei ole mitte see mees, kes enesega nalja teha laseb. Ja weel täna annan ma asja kohtu kätte.

Dunn(ikka rohkem meelt heites). Kohtu kätte.. Ma olen kadunud!

Tomkins. Lähemas politseitalituses nõuan ma teie kinniwõtmist, ja weel täna peate teie wangikotta kondina.

Dunn(maha langedes). Wangikotta...

Caroline(selsamal ajal). Halastage, mylord!

Cornel. Ärge meid hukka saatke.

Helene. Kui ta mind ka sagedasti haawanud on, ma palun teid, lord Tomkins.

Tomkins(kes juba eeskotta on jõudnud). Mitte sugugi, minu damed, õigusele waba käik!

Caroline. Aga siis kuulge ometi...

Helene. Kui meie teid wannutame!

Cornel. Laske arnu õiguse asemel walitseda!

(Kõik kolm lähewad lordile järele, kes ärewalt koridori uksest wälja astub, mis siis lukku langeb).

Dunn(ees ottomane pääl kõige suuremas meeleheitnises). Kaebtus... wangikoda... See oli wiimane. Nüüd on otsas! (Langeb ottomane pääle maha).

Sel silmapilgul algab jälle muusika kas taga näiteseinte ehk ülewal ja nimelt järsu fortissimoga, mis aegamööda nukraks nocturnoks üle läheb, mille helide all pilweloor täiesti pimedal näitelawal ette langeb. Selle wahe sees seatakse näitelawa jälle niisamati, nagu ta enne Peter Duni magamajäämist esimeses waatuses oli. Miss Miftoni reisikorw seisab lahtitegemata toas. Niobe on jälle warju taha aluse pääle läinud. Wäikseks käänatud lamp seisab laua pääl ottomane juures. Elektri walgus (ülitsa) päält paistab terawalt läbi akna tuppa. Pilweloor touseb selle muudatuse järele üles, kuna muusika tasakosti ära kaob).

11. etteaste.Molly. Dunn.

Molly (tuleb tasa kikiwarbil sisse, läheb
Dunni juurde ottomane poole ja raputab
imestades peäd). Ikka weel ei ole üles
ärganud! (Läheb akna juurde üle toa). Ja
warsti on kell üksteistkümmend. Iga sil-
mapilk peawad herrased teatrist tulema.
(Jälle ottomane poole pöördes ja pool
sosinal). Mister Dunn... (Siis wähe kowe-
mini). Mister Dunn!... Nõnda magab ta nüüd
juba neli tundi. (Weel lähemale astudes).
Mister Dunn!

Dunn (oigab haledalt, ilma liigutamata).

Molly. Ta paistab halba und nägewat. Waene
härra!

12. etteaste.Endised. Helene. Caroline. Hetty.Cornelius. Beatrice.

Hetty (koridori ukse ees). Mary! Mary! Kus te
olete?!

Molly (ruttu koridori ukse juurde minnes).
Ah, härrased.

Dunn (oigab jälle haledalt).

Molly (on koridori ukse lahti teinud).

Hetty. Seda peame aga koge oemehle ütleva:

Cornel kihlatud! Härra Siloks on nõuus!

Beatrice on õnnelik pruut!

Caroline. Ja, kus minu mees on?

Molly. Motelge, armuline proua, sestسادik kui
teie ära olete, magab ta siin ja ei saa
teda ülesäratada. Monikord oigab ta unes
nõnda haledalt, et see kiwi pehmeks wõib
teha.

Caroline. Ja, seda ma tunnen. Sestسادik kui
Niobe siin majas on, ei saa ta enam rahu-
likult magada.

Helene (ottomane juuede minnes ja Dunni õlast
kinni wõttes). Aga oemces!

Cornel. Siis kuule ometi.

Caroline (niisamati tema õlast kinni wõttes).
Siis ärka ometi üles, Peter!

Dunn (ennast ülesajades, järsult kokkudes).

Teie olete siin... (Polwili langetes).

Arm! Arm!

(Kõik põrkavad kokkudes tagasi).

Hetty. Kas ta pääst segi on läinud?

Caroline. Ja, mis sul siis on, Peter?

Dunn (inestuse pärast kange, und silmist ära-
oorudes). Taewa pärast! Teie... teie ole-
te?!

Helene. Noh, kuidugi, meie olene need.

Dunn. Ja mina arvasin, politsei... minu kinni-
võtmine...

Caroline. Aga sa näed ju ometi: meie tulene
üsna lobusal meelel teatrist!

Dunn. Teatrist tulete teie... alles nüüd?

(Oma pääst kinni haarates). Ja Tomkins...
ja miss Miffton... ja... minu Niobe... ta ei
ole mitte katuse pääl?

Hetty. Ta ei mõtlegi selle pääle! (Seihavarju
lahti tommates). SÄäl ta seisab ju... just
nonda nagu me ta jätsime... Kuidas ta
siis katuse pääle peaks saama?

Dunn (karjudes). Ta on siin?! (hõõmuga sinna
tuikudes). Ta on siin! (Kuju ette maha
langetes). Jumalale tänu! Ta on siin!

Cornel. Ja mis pärast ei pea ta mitte siin
olema? Ühte ndesterahvast niisuguse ras-
kusega ei saa ometi keegi nii kergesti
siit ära kanda.

Dunn. See oli siis ainult unenägu. Ah, ja
niisugune unenägu! Caroline, nüüd oled sa
jälle minu! Hetty, minu väike tuisupää!...
Ja isegi teie, Helene, nii häämeelega ei
ole ma teid kunagi oma kõrval näinud.
Li, kui rõõmus ma olen - (Niobe poole)
ta on alles siin! Aga nüüd on mulle ka
kõik selge. Täname oper - "Pygmalion," -
muinasjutt, mis lord Tomkins mulle ju-
tustas, - elektri traadid, - see on minu
pääajus kõik segamini läinud. Ja nüüd,
minu armsad, pühitsene seda päewa ja
täname taewast, et see ainult unenägu
oli. (Läheb Caroline, Hetty, Helene, Beat-

rice ja Corneliusega pahemale poole ära).

(Näitelawa taga kostavad tasa kandle
akkordid ja kuna muusika kuni eesriide
langemiseni edasi kõlab, räägib Niobe).

Ja see kõik end unes ilmutanud,

Uni ainult mind siin elustas.

Üksigi nõidus mind ei äratanud

Selles ilmas, mis mul kentsakas.

Jumalaid ei ole teie ajal,

Moistus isand teile kõigile,

Igatsusi ainult luuletajal

Greeka muinasaja järele.

(Astub aluse päält maha ja tuleb
ettepoole).

Ainult uni võib teil läkitada

Kuldseid kiiri Greeka hiilgusest,

Ainult unejumal kaunistada

Koltund pärga muinasjuttudest.

Tuleb unenägu õnnistades,

Kaob mure igapäevane,

Nii ka vastu võtke naeratades

Unistuse kuju Niobe!

(Kuna muusika tasa ära kaob,
langeb eesriie).

(L ö p p).

